ayaklanma üstüne

belge yayınları

H. ORTEGA SAAVEDRA

Deneyimli anti-somozist savaşçı ve Temmuz 1979'da Sandinist zaferle sonuçlanan silahlı ayaklanma saldırısının baş stratejisti olan Humberto Ortega Saavedra 1947'de Juicalpa-Chontales'de doğdu. Daha çok gençken anti-somozist ve anti-emperyalist öğrenci hareketlerinin kararlı bir aktivisti oldu. 1965-66'da 1972 yılında en üst yöneticilerinden biri olacağı Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne (FSLN) organik bir biçimde katıldı. 1969'da Kosta Rika'da tutuklu olan en üst düzeydeki Sandinist yönetici Carlos Fonseca'nın kurtarılması için FSLN tarafından örgütlenen operasyon başarısızlığa uğradığında yaralandı ve hapsedildi. Sağ elini tamamen, sol elini kısmen kullanamayacak şekilde sakatlandı. Hapisliği kısa sürdü, çünkü 10 Ekim 1970'de bu kez Carlos Agüero komutasında içinde United Fruit'un dört Amerikalı görevlisinin bulunduğu bir Kosta Rika uçağını kaçıran ve bunları tutuklu Sandinist yöneticilerle takas eden bir FSLN birliğinin eylemi sayesinde özgürlüğüne kavuştu.

1976 yılında üç eğilime bölünme ortaya çıktığında Ayaklanmacı ya da «Üçüncüler» eğiliminin başına geçti. 1979 Mart'ında yeniden birleşme gerçekleştiğinde birleşik Ulusal Yönetim'in üyesi oldu. Zaferden bir kaç ay sonra Ekim 1979'da Sandinist Halk Ordusu'nun Başkomutanı ve daha sonra da Savunma Bakanı olarak atandı. FSLN Ulusal Yönetimi Siyasi Komisyon üyeliğinin yanı sıra Askeri Komisyon'un başkanlığını da sürdürmektedir.

BELGE YAYINLARI : 129
Birinci Baskı : Temmuz 1991

Özgün Baskı: SOBRE LA INSURRECION (Editorial de Ciencias Sociales, Havana 1981) / Dizgi-Baskı: YAYLACIK / Kapak Düzeni: YUSUF ASLAN / BELGE ULUSLARARASI YAYINCILIK TİC. LTD. ŞTİ. Başmusahip Sokak Talas Talas Han 16/302 Cağaloğlu - İSTANBUL / Tel. : 511 63 20

Humberto Ortega Saavedra

Ayaklanma Üzerine

İspanyolcadan Çeviren :
C. AŞKIN

İÇİNDEKİLER

Sunuş notu 7
İtiraf 9

1. Kısım

DEVRİMCİ HALK SAVAŞI SÜRECİNDE SİLAHLI DEVRİMCİ AYAKLANMANIN TEORİK VE PRATİK GENELLEMELERİ

Sunuş 13
I. Temel sorunlar
1. Şiddet, politika: genellemeler 14
2. Savaş üzerine 16
3. Ayaklanma üzerine 22
II. Halkların devrimci mücadelesindeki bazı önemli deneyimler
1. Politik deneyimler 28
2. Askeri deneyim 31
3. Politik-askeri deneyim 34
4. Bazı ciddi hatalar 38

2. Kısım

FSLN'NİN PROGRAMATİK PLATFORMU: STRATEJİNİN ESAS YÖNLERİ

I. Sandinist Halk Devrimi'nin etapları ve evreleri üzerine 43
II. Bugün önümüzde duran görevler üzerine 48

3. Kısım

KONJONKTÜREL ANALİZ VE ÖNÜMÜZDEKİ BAZI GÖREVLER: NİSAN 1978

A) Nisan 1978
I. Bazı stratejik düşünceler üzerine 61
II. Bazı acil görevler 70

4. Kısım

ZAFER ÜZERİNE ÖZET VE SONUÇLAR:
NİHAİ SALDIRININ GELİŞİMİ VE
ZAFERİN STRATEJİSİ
Nihai saldırının gelişimi 75
Eylül, zaferin öncelleri 75
Büyük saldırının hazırlıkları 78
Tek bir yumruk gibi ordu ve kitleler 79
Savaş cepheleri savaşın sıcağında hazırlanır 81
Kompleks bir mücadele zinciri 82
Güney Cephesi'nin rolü 85
Başlangıçtaki plan 86
Managua'nın kahraman direnişi ve nihai ilerleyiş 87
Sonun başlangıcı 88
Kitleler ve öncüsü: zafer için birleşme 89

SUNUŞ NOTU

1979 Temmuzundaki Sandinist Devrim'in zaferinden itibaren Editorial de Ciencias Sociales İspanyol fatihlerine karşı, ilk itaatsizlik gösterilerinden başlayarak bağımsızlık mücadelelerinden geçen ve Somoza diktatörlüğüne halkın en son karşı koyuşuna dek bu ülke tarihinin değişik yönlerini sergileyen Nikaragualı yazarların bir dizi kitabını yayımladı.

Bu yayınsal angajman, İspanyolca konuşan okuyucuyu ve özellikle Kübalı okuyucuyu kıtamız halklarının kurtuluş mücadeleleri arasında en önemli devrimci hareketlerden birinin doğuşu ve gelişiminden haberdar etme gerekliliğine karşılık gelmektedir.

Bu nedenle FSLN'nin Ulusal Yönetimi üyesi, Savunma Bakanı ve Sandinist Halk Ordusu'nun Başkomutanı Humberto Ortega Saavedra'nın içersinde yirmili yılların sonlarında Özgür İnsanların Generali Augusto César Sandino'nun yönetiminde başlayan ve öncüsü Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde bütünleşen halk güçlerinin kesin zaferiyle doruğa ulaşan Nikaragua halkının Kuzey Amerikalı saldırganlara karşı verdiği anti-emperyalist mücadeleyi ayrıntılı olarak anlattığı ve analiz ettiği «50 anos de lucha

sandinista» *(Sandinist mücadelenin 50 yılı)* ***kitabı*** *yayımlandı.*

Nikaragua Devrimi'nin zaferinin ikinci yıldönümü ve FSLN'nin kuruluşunun yirminci yıldönümü ile aynı zamana denk düşen bu vesile ile Editorial de Ciencias Sociales okuyucuya Humberto Ortega Saavedra'nın ikinci kitabı «Sobre la insurreccion»*u (Ayaklanma üzerine) sunmaktadır.*

Elinizdeki kitap savaşın gümbürtüsünde ve 1974-78 yılları arasında değişik dönemlerde kaleme alınan çalışmaları içeren bir derlemedir. Bu çalışmalarda Nikaragua'daki silahlı mücadelenin teorik temellendirilmesinin yanı sıra Sandinist zaferden sonra yazarla yapılan ve Barricada'da yayımlanan iki söyleşi de yer almakta ve özetlenmektedir.

Diğer faktörlerin arasında, en büyük lider Carlos Fonseca ile birlikte analizlerden, etraflıca düşünmelerden ve konuşmalardan sonra FSLN'nin zaferinin stratejisini planlamayı başaran yazarın stratejik görüşünün tarihsel geçerliliğini vurgulamak istiyoruz. Değişik tarihlerde yazılmalarına rağmen çalışmaların tümünde Nikaragua halkının silahlı mücadelesinin tek ve global kavramşının değerini takdir edebilmekteyiz.

Bu kitabı oluşturan çalışmaların incelenmesi, Nikaragua'da devrimci güçlerin kesin zaferine yol açmanın yanı sıra Nikaragua Devrimi'nin ulusal ve toplumsal kurtuluş hareketlerine önemli bir katkısını da oluşturan halk ayaklanması sürecinin daha iyi bilinmesi için zorunludur.

Editörler

İTİRAF

Bu çalışma Nikaragua halkının kesin kurtuluş mücadelesine ilişkin yapılan çeşitli analizlerin sonal ürünüdür.

Onlar mücadeleyi daha iyi bir biçimde yürütmek için politik-askeri stratejik araçlar potasına katkıda bulunmak amacıyla yazıldılar; yazar ya da aydın kaygılarıyla değil.

Bu metinlerin temel fikirlerini doğrudan en büyük liderimiz CARLOS FONSECA'nın devrimci eylem ve düşüncesinden aldığımı vurgulamak doğru olur ve bu benim için bir şereftir. Bizi 19 Temmuz 1979'da Sandinist zafere götüren silahlı devrimci stratejinin oluşturulmasında esas övgüye layık olan kişi odur.

Humberto Ortega Saavedra

1. KISIM

DEVRİMCİ HALK SAVAŞI SÜRECİNDE SİLAHLI DEVRİMCİ AYAKLANMANIN TEORİK VE PRATİK GENELLEMELERİ (*)

(*) 1974 Aralığında yazılmıştır.

SUNUŞ

Elinizdeki rapor çoğunluğunda devrimci iktidarın fethedildiği değişik halkların silahlı devrimci mücadelesiyle ilgili değişik yönleri genel biçimde ele almaktadır. Bu deneyimler özellikle silahlı halk ayaklanmasına ilişkin sorunlara doğrudan bağlı olarak edinildiler. Bunların arasında Bolşevik, Çin, Vietnam devrimlerinin yanı sıra Avrupa halklarının da deneyimleri göze çarpmaktadır.

Rapor iki merkezi yönde açımlanmaktadır:

1. Temel sorunlar
2. Halkların devrimci mücadelesindeki bazı önemli deneyimler.

Birincisinde şiddet, savaş ve ayaklanmayla ilgili değişik sorunlar genel ilkeler biçiminde ele alınmaktadır. İkincisi çok önemli olarak görülen değişik mücadelelerdeki bazı deneyimlerin gelişimine değinmektedir. Her ikisi de, her aşamada, ayaklanmaya olan ilgimizi gözönünde tutmaktadır.

I. TEMEL SORUNLAR

1. Şiddet, politika: Genellemeler

Marksist bakış açısından toplumsal fenomen, sorunların analizini, üretici güçlerin gelişimi ve sınıf mücadelesi merkezine oturtmayı gerektirir. Başka bir şekilde söylenirse bu, analizi toplumsal gelişimin temel devindirici güçlerine oturtmaktır. Bu anlamda şiddetin kökleri işbölümünde aranmak zorundadır ve bu işbölümü Engels'in belirttiği gibi «...şiddet ve soygun, kurnazlık ve hileyle» gerçekleştirilir. O halde, ekonomik durum şiddet fenomeninin temel koşuludur.

Toplumsal tarih sürecinde şiddet gerici sınıflar için temel bir rol oynadı. Aynı zamanda şiddet tarihte devrimci bir rol de oynar. Çünkü Marx'ın ifade ettiği gibi «...o bağrında yenisini taşıyan her eski toplumun ebesidir; şiddet, onun yardımıyla toplumsal hareketin kendi yolunu açtığı, ölü ve fosilleşmiş politik biçimleri parçaladığı bir araçtır.»

Toplumsal düşünce ve teorileri ve bu nedenle de politikayı belirleyen toplumun maddi yaşam koşulları olduğu için, gerici olduğu gibi

devrimci politikanın kökleri de son kertede sözü edilen maddi ve ekonomik koşullarda yatar. Savaş, bu ilişki içinde, aynı zamanda şiddet fenomenini doğuran sosyo-ekonomik koşulların ifadesi olan politikanın bir aracı olur. Lenin «politika nedendir ve savaş yalnızca araçtır, tersi değil» der. Bu durum bizi askeri bakış açısının her zaman politik bakış açısına tabi olmak zorunda olduğu düşüncesine götürür.

Bu görüşün, savaşın sınıf doğasını görmezden gelerek söz konusu fenomeni insanın ruhsal sorunlarına, dünyanın aşırı nüfusuna vs. bağlayan gerici ideologların bu konuda savundukları anti-bilimsel anlayışları reddettiğine; politikanın sınıfların dışında ya da onların üzerinde mevcut olamayacağına dikkat edilsin.

Savaşın gelişimi ve bitişi, Engels'e göre, yalnızca ekonomik faktörlere değil askeri ve ruhsal faktörler gibi başka faktörlere de bağlıdır. Aynı zamanda, tarihi yapanlar kitlelerdir ve kitlelerin yöneticileri devrimci politik örgütlerdir.

2. Savaş üzerine

a. Tanım

Savaş özel mülkiyetin ve sınıfların ortaya çıkışından beri vardır. Savaş «belirli politik amaçlara ulaşmak için farklı toplumsal sınıflar, devletler, devlet grupları ve uluslar arasında organize silahlı çatışma ve silahlı zafer» olarak tanımlanabilir.

Devrimci savaş, hüküm süren sistemin temel çelişkilerinin yeteri kadar olgunlaştıklarında şiddetle çözümün doğrudan fonksiyonu olarak karşıt ve gerici sınıflara karşı verilen en yüksek mücadele biçimidir.

Daha pratik planda, Che «...savaş, her zaman, çatışan iki kesimin bir diğerini imha etmeye çalıştığı bir mücadeledir. Bu nedenle onlar bu sonuca ulaşmak için güçten başka tüm hilelere, olanaklı tüm manevralara başvururlar» demektedir.

b. Savaş tipleri

Herhangi bir sosyo-ekonomik formasyonda farklı savaş tipleriyle karşılaşırız: İlerici ve gerici, küçük ve büyük vs. Halkların emperyalist müdahaleye, yerel sömürü ve baskıya karşı bağım-

sızlık, sömürgecilik ya da yeni-sömürgecilikten ülkenin kurtuluşu uğruna verilen ulusal kurtuluş savaşları, iç savaşlar ve diğer savaşlar haklı, kurtarıcı ve devrimcidir.

Devrimci iç savaş, çatışma halindeki toplumsal sınıflar arasındaki mücadelenin en keskin biçimini oluşturur. Ulusu oluşturan antagonistik sınıflar arasındaki bu mücadele kendisini, açık bir biçimde, aşırı ekonomik ve politik kriz ve büyük devrimci kabarış dönemlerindeki silahlı mücadelede ortaya koyar. Günümüzdeki devrimci iç savaş, halk üzerindeki sömürü ve baskıyı tek elde toplayarak yerel gerici sınıfların çıkarları üzerinde belirleyici olan Yanki emperyalizminin sınıf özü nedeniyle, konjonktürel koşullara göre, devrimci iç savaştan tehlikedeki emperyalist çıkarları savunmaya gelen yabancı işgalciyi ülkeden kovmayı amaçlayan bir ulusal kurtuluş savaşına dönüşebilir. Bu tehlikeli olasılık iç savaşın politik iktidarı ele geçirmeyi başarırken aynı zamanda yabancı müdahaleden zekice kaçınmasını gerektirir. Bu anlamda ayaklanma belirleyici bir rol oynar.

c. Moral faktörü

Moral faktörünün temeli ekonomik faktörde, maddi ve tarihsel koşullarda yatar. Onlar olmadan savaşta sergilenen askeri cesaret harikalarının ve kahraman yurtseverliğin tümü olanaksızdır. Her savaşta zafer nihai olarak «...savaş alanında kanlarını döken kitlelerin ruh halleri tarafından» koşullanır. Savaşların morali halkın tümünde benzer bir moral ve politik durum ol-

maksızın anlaşılamaz. Lenin, tüm zorluklara ve yokluklara rağmen proleteryanın iç savaşta muzaffer olduğuna, çünkü kudretini kendi moral gücünden aldığına işaret eder.

Askeri operasyonların başarısı için tüm halkın yüksek moral ve politik seviyesi yeterli değildir; her şeyden önce düşmanla doğrudan karşı karşıya gelen yurteseverlerin yüksek savaş morali gereklidir. Engels yüksek moral ruhunun kaynaklarından birinin savaşta düşman karşısında gösterilen cesarette yattığını söyler. Mücadelenin ulusal niteliği, tarihi gelenekler ve kültür seviyesi de savaşın çehresinde önemli bir rol oynar.

d. Strateji

Askeri strateji, belirli sınıfsal çıkarlar uğruna verilen silahlı mücadele olarak savaşı yöneten yasaları temel alan bir bilimsel bilgiler sistemi oluşturur. Strateji, gelişecek savaşın niteliğini ve çelişkilerini, silahlı güçlerin karakteristiklerini ve onların stratejik fonksiyonlarını, maddi ve teknik lojistiği, savaşın bir bütün olarak yönetimini vs. analiz eder. Bu analiz için diğer şeylerin yanısıra değişik savaş deneyimlerinin, ekonomik ve moral, politik ve askeri durumun, ülke içi ve ülke dışı karşılıklı güçler ilişkisinin dikkate alınması gereklidir.

Hakim üretim tarzının gelişim düzeyi ve iletişim araçları, strateji, taktik, silahlanma, örgütlenme vs. üzerinde doğrudan belirleyicidir.

e. Strateji ve politika

Savaş döneminde politik mücadelenin ağırlık merkezi askeri olmayan biçimlerinden askeri biçimlerine kayar. Politika «kalemi kılıçla» değiştirir.

Bu anlamda strateji belirli bir özerklik kazanır ama hiçbir zaman tam olarak politikadan bağımsızlaşmaz. Engels, askeri strateji yasalarının politika tarafından bilinmemesinin yenilgilere yol açabileceğine işaret ediyordu. «Bu şekilde, politika, savaş sırasında eylemlerini savaşın politik amaçlarına ulaşmayı sağlayan stratejik sonuçların elde edilmesine katkıda bulunacakları düzeye bir çok kez uyarlamak zorunda kalır.»

f. Yöntem ve kökleri

Savaşı geliştirmek için kullanılan yöntemin kökleri toplumun ekonomik ve politik rejiminde aranmak zorundadır. Askeri operasyonların gerçekleştirildiği coğrafi koşulların da savaş etme yöntemleri üzerinde büyük bir etkisi vardır.

g. Karşılıklı güçler ilişkisi

Savaşta askeri stratejinin çok önemli bir özelliği ekonomik, politik ve moral faktörlerin yanısıra karşılıklı güçler ilişkisinin de tam tamına hesaplanmasıdır. Bu dakik ve doğru hesap çarpışmanın gelişiminin daha iyi tahmin edilebilmesini belirler. Lenin hiçbir şekilde stratejik manevrayla elimizi kolumuzu bağlamamız gerektiğine ve yalnızca yerel faktörleri değil ama aynı zamanda ülkenin içsel problematiğini doğ-

rudan ya da dolaylı olarak etkileyen dışsal ve dünyasal faktörleri de hesaba katmamız gerektiğine işaret etmekteydi.

h. Strateji ve temel görev

Stratejik temel görev *esas tehlikenin* nerden geleceğini belirlemek ve *esas darbenin yönünü* seçmekten ibarettir. Bunu takiben, askeri strateji, esas darbe için seçilen yönde araçların ve güçlerin hızla yoğunlaştırılmasını başarmak zorundadır. Askeri başarılar kazanmak için belirleyici an ve yerde güçlerin ezici üstünlüğüne dayanılmasının bir yasa olduğunu Lenin belirtir. Belirleyici yönde güçlerin ve araçların yoğunlaştırılması ilkelerinin yanısıra *güçlerin tasarrufu* stratejik ilkesi ve kısmî zaferlerin toplamı ile nihai zaferi belirlemekten ibaret olan kısmî zafer ilkesi de gözönüne alınsın.

i. Stratejik savunma ve saldırı

Genel olarak savaş, çarpışmaları saldırı ve savunma nitelikleri yönünden görür. Devrimci iç savaşta düşmana yapılan eş zamanlı, *derinlemesine ve güçlü saldırı* belirleyici bir rol oynar. Saldırının esas görevi düşmanın stratejik nitelikte oluşturduğu *savunma mevzilerinin parçalanması ve tamamen kontrol altına alınmasıdır.* Saldırı durumun tam olarak kontrol altına alınması amacı için tam tamına askeri olmasalar da örneğin belirleyici önemde binalar, köprüler, ulaşım yolları gibi diğer hayati noktalara da yöneltilecektir. Saldırı hiçbir anda savunmaya geçmeksizin sürekli ve kesintisiz hücumu gerektirir.

Saldırı, ancak düşman toptan imha olma ya da boyun eğme durumunda kaldığında ve *zaferi sağlamlaştırmak için* durur. O, belirleyici ve esas yönlerde merkezileşmek zorundadır. Saldırının iç savaşta merkezi savaş durumu olması zorunlu olmasıyla aynı zamanda *örgütlü olarak geri çekilme* yönteminin etkinliği de ihmal edilmemek zorundadır. Güçler, güvenliği iyi alınmamış bir saldırı nedeniyle geçici olarak geri çekilmek zorunda kalabilir. Bu anlamda *savunma* stratejik olur ve yalnızca *önceden düşünülen* bir geri çekilmeyle dağılma ya da kargaşaya düşmeden olumlu bir çekilme güvence altına alınabilir. Lenin güç koşullarda geri çekilmeyip kendini bu koşullara uyarlayarak ilerlemeyi öğrenmiş olan ordunun muzaffer olacak olan bir ordu olduğunu söyler.

j. Taktik

Taktik askeri tekniğin düzeyine bağlıdır. Che, taktiği «büyük stratejik hedeflere ulaşmanın pratik aracı, bazı bakımlardan stratejinin bir tamamlayıcısı ve bazı bakımlardan da onun bir çeşit tüzüğü» olarak tanımlar. Taktikle ilgili olarak; daha iyi örgütlenen, daha iyi disipline ve tekniğe sahip olanın muzaffer olacağı ileri sürülebilir.

3. Ayaklanma üzerine

a. Tanım ve genellemeler

Tanıma geçmeden önce, Lenin'in bizim durumumuzda halk ayaklanmasının gerçekleşmesi ve politik iktidarı ele geçirmeyi başarmak için temel koşul olarak devrimle ilgili söylediği temel yasayı akılda tutmak gerekir. Bu yasa öz olarak şöyledir: «Devrim için ezilen ve sömürülen kitlelerin yaşamlarını aynı şekilde sürdürebilmelerinin imkansızlığının bilincine varmaları ve değişiklik istemeleri yeterli değildir; devrim için sömürenlerin aynı şekilde yaşamaya ve yönetmeye devam edememeleri de gereklidir. Yalnızca aşağıdakiler eskisi gibi yaşamaya devam etmek istemedikleri ve yukardakilerin eskisi gibi yaşamayı sürdüremedikleri zaman, yalnızca o zaman devrim muzaffer olabilir.» Bu nedenle devrimci değişiklik için gereken anı belirleyen elverişli nesnel ve öznel koşullardır. Ancak elverişli koşulların kendiliğinden ortaya çıkmasını devrimin hiçbir surette bekleyemeyeceğini hatırlatmak gerekiyor.

Silahlı ayaklanma tıpkı savaşın bir sanat olması gibi özel yasalara tabi olan özel bir tip politik mücadeledir. Ayaklanma sanatının esas

kuralı saldırıdır. Ayaklanma her zaman dayanılmaz bir ekonomik-politik baskının patlamasıdır. Özünde, eldeki tüm güçleri yıkıcı ve kesin darbeler indirerek düşmanın üzerine çevirmek için uygun fırsatın yakalanması yatar. Daha pratik bir bakış açısından, ayaklanma, askeri bir eylem, sokaklardaki bir çarpışmadır. Devrim, bu sokaklar sayesinde iktidarı alır. O, nüfusun bir kesiminin «kendi iradesini öbür tarafa tüfekler, süngüler, toplar yani olağanüstü otoriter unsurlar yardımıyla kabul ettirdiği» bir fiildir.

Koşut olarak, Marx, ayaklanma ile asla oyun oynanmamasını ve bir kez başlatıldığında kararlı bir şekilde onu sonuna değin götürmeye hazır olmak gerektiğini öğretir. Lenin muzaffer olmak için yapılan ayaklanmanın bir işbirliği ya da komploya veya bir gruba değil ama en ileri sınıfa, kitlelerin devrimci yükselişine, düşman saflarında moral bozukluğu daha da artarken devrimci öncünün faaliyetinin giderek geliştiği yükselen devrime dayanması gerektiğini söyler.

b. Temel sorunlar

Engels, ayaklanmanın mümkün olabilmesi için iki temel ilkenin olduğunu belirtir: Büyük *sayısal üstünlük* ve diğer unsurların yanısıra düşmanın maddi güç, örgütlenme, askeri hiyerarşi bakımından üstünlüğüne etkin bir şekilde karşı koymaya izin veren *saldırı*nın zorunluluğu ilkesi.

Üstünlüğün yalnızca askeri bakış açısından değil ama aynı zamanda politik bakış açısından da olması gereklidir. Bu üstünlüğün halkın ço-

ğunluğunu kazanmaya çalışacak genel düzeyde olması zorunludur. Aynı zamanda küçük olsa da sürekli, etkileyici, gündelik başarılar tarafından büyük ölçüde belirlenecek olan moral üstünlüğünün ne pahasına olursa olsun korunması gereklidir.

c. Saldırı

Saldırı ayaklanmanın esas ilkesini oluşturur. O, «acımasızca cesur ve amansızca kararlı» olmak zorundadır. Saldırı yalnızca nihai hücum için en son eylem değil ama kesin sonucu hazırlayan bir dizi faaliyetlerin tümüdür. Bu, bir günde patlak vermez, tersine aylar ya da yıllar süren sürekli bir hazırlığın meyvesidir ve sonunda belirleyici stratejik darbeyi indirme uğruna pek çok olumlu ve olumsuz çabaların nihai ürünü olur. Onun hep hücumda olup asla savunmaya geçmeden mümkün olan en büyük canlılıkta olması gereklidir. Çarpışma hareketli ve esnek olacak, kitleler askeri düşmanları olduğu gibi sivil şefleri de ortadan kaldırmak zorunda kalacaklardır. Savunmayla yalnızca düşmanın zayıflatılabileceği ama asla imha edilemeyeceği hatırda tutulsun.

Saldırı doğru ve ani bir karar gerektirir. Lenin «karar ve girişim ayaklanmanın başarısının dörtte üçünü oluşturur» diye vurgulamaktadır. Aynı zamanda gecikmelerin, tartışmaların, kararsızlığın ayaklanma için yalnızca felakete yol açabileceğine dikkat edilsin. Saldırı halkın devrimci coşkusunu alevlendirmek ve onu cesurca daha önemli eylemlere yöneltmek için en yüksek enerjiyi gerektirir.

d. Sloganlar, ajitasyon, propaganda

Sloganlar askeri emir ya da tebliğlerden farklıdırlar. Bunlar belirli bir kesime yönelik askeri emir ve tebliğlerden farklı olarak, kitlelere hitap etmek zorundadır. Sloganların halkın özlemlerinin bireşimsel ifadesi olması zorunludur. Ayaklanma, sloganları halkın o andaki duygularıyla akıllıca çakıştırarak halkı esas hedeflere ulaşılmasına uyarlamaya çalışacaktır. Politik sloganlar etrafında toplanmanın yeterli olmadığı ama silahlı ayaklanma etrafında toplanılması gerektiği her zaman akılda tutulsun. Kanlı ve çetin, tehlikelerle dolu bir mücadelenin gerekliliği gizlenmeksizin en geniş halk kitleleri için de ajitasyon yapılması gereklidir. Bu ajitasyon çalışmasının herşeyden önce ayaklanma öncesi dönemde yapılması gerekir. Silahlı ayaklanmadan şaşkınlığa düşecek olanın halk değil düşman olması gerektiğini göz önünde tutalım.

Propagandaya ilişkin olarak; ayaklanmanın politik özünü askeri sorunlar ile birleştirmek gerekir. Propagandanın, ayaklanma hareketinin elde ettiği ilk başarıların - bu ilk zaferler çok önemli bir rol oynayacaklarından - tüm halka hemen ulaştırılmasını garantilemesi zorunludur.

e. Kitleler

Kitleler muzaffer olabilmek için iyi örgütlenmek ve tutarlı bir yönetime bağlı olmak zorunda olan bir ordu gibidir. Kitleler bu şekilde büyük görevler yapabilir ve belirleyici darbeyi indirebilir. Buna karşın örgütlendirilmemiş olurlarsa savaş için gerekli olan bütün koşullardan

yoksun kalırlar ve tümden dağılırlar. «Savaş için ordu neyse ayaklanma için de» işçilerin silahlı öncüsü «odur». Hücum için örgütlenmiş esas güçlerin proleteryanın bağrından çıkması gerekecektir. Devrimci öncü, köylü hareketini sanayi merkezlerindeki ya da genel olarak şehirlerdeki işçi operasyonlarıyla koordine etmek zorundadır. Silahlı işçi güçlerinin çok değerli savaşçı nitelikleri vardır; emekçi kitlelerle sürekli ilişki içinde olma, kentsel merkezleri tanıma vs. bunların arasındadır. Ayaklanan kitlelerde gözönüne alınması gereken önemli bir karakteristik çoğunlukla çabuk etkilenebilir olmalarıdır. Bu durum iki tarafı keskin bir kılıçtır; çünkü bir taraftan geçici başarısızlıklar savaşçı moral üzerine yıkıcı bir etki yaparken diğer taraftan da ne kadar küçük olursa olsun her başarı sözü edilen savaşçı morali güçlendirir.

f. Yönetim

Ayaklanma halkın gerçek temsilcileri tarafından yönetilmek zorundadır; bu durum, gerici sınıfın belirli koşullarda mücadelenin yönetimini eline geçirmesine engel olur. Silahlı devrimci öncü mücadeleyi politik ve askeri olarak yönetmek zorundadır. Operasyon planında değişik birden çok stratejik yönetime (örneğin köylüler için bir yönetim, işçiler için bir başka yönetim ya da şehir için bir cephe, kır için bir başkası gibi) izin verilmemelidir. Değişik mücadele kesimleri olmasına rağmen yönetim tek olmalıdır.

g. Ordu ve cephe gerisi

Silahlı güçlü bir örgüte dayanmaksızın ayaklanmanın zaferini korumak çok güç ya da imkansızdır. Bu nedenle, ayaklanan silahlı güçlerin düzeyini her an yükseltmek ve kitlelerle birlikte düşmandan alınan iktidarı güvence altına almaya muktedir Halk Ordusu'nu tedricen inşa etmeye devam etmek gerekmektedir. Örgütlü halk ile ayaklanmanın değişik evrelerinde, herşeyden önce ele geçirilen iktidarın sağlamlaştırılması ve korunması evresinde olduğu gibi ayaklanma öncesi evrede de ayaklanmanın gereksinimlerini karşılamaya olanak veren sağlam bir cephe gerisini; ve saf askeri-operasyonel planda sıkı disiplini, birlikleri, eylemlerin birliği ve iradesini yönetmenin en uygun yöntemi olan *tek kişili komuta*nın temel olan merkeziliğini garantilemek gereklidir. Bu tek kişili komuta kitlelerin kayıtsız şartsız komutanın iradesine tabi olmasını gerektirir. Bu durumda komutanın öncü politik örgütün ve halkın bir temsilcisi olduğunu ve devrimci örgütün iradesini uyguladığını belirtmek gerekiyor.

II. HALKLARIN DEVRİMCİ MÜCADELESİNDE BAZI ÖNEMLİ DENEYİMLER

1. Politik deneyimler

a. Bazı Avrupa halklarının deneyimleri bize ayaklanmayla ilgili sağlam bir teoriye dayanmanın önemini göstermektedir. Çünkü böyle bir teorinin yokluğu o halkların ayaklanmadaki başarısızlıklarını kesin olarak belirledi. Diğer taraftan Ekim Devrimi birincil önemde ele alınan devrimci teorinin Bolşevik ayaklanmanın zaferi için nasıl belirleyici bir direk oluşturduğunu göstermektedir. Bu teorinin kullanılışı yalpalamaksızın ve tereddüt etmeksizin cesurca saldırının başlatılmasına olanak verdi. Bu muzaffer mücadelelerin devrimci teorisi, en devrimci sınıf olan işçi sınıfının ideolojisiyle yani onun marksist-leninist ideolojisiyle belirlendi.

b. Zafer kazanmış halkların mücadeleleri temel olarak gerçek bir marksist-leninist partinin yönetimine dayanıyordu. Bu parti savaşçı olmak, doğru bir politik çizgiye, demir bir ideolojik birliğe, saf ve sağlam bir sınıf örgütüne sahip olmak ve temel olarak kitlelerle sıkı ilişki içinde olmak zorundadır. Vietnamlılar partinin öncü ve işçi sınıfının genel kurmayı olduğunu söylerler.

Devrimci öncü acil olduğu gibi aynı zamanda acil olmayan en önemli görev ve hedefleri doğru bir biçimde belirleyerek devrimin yönetiminde hegemonyasını gerçekleştirmek zorundadır. O, temel olarak kendi güçlerine dayanarak ve doğru bir şekilde politik ve askeri görevleri koordine ederek tüm halkı devrimin çıkarlarının fonksiyonu olarak biraraya getirmek zorundadır. Ayaklanmada izlenecek genel politika her an belirlenmek zorundadır. Onun marksist-leninist örgüt olma gerçek niteliği yalnızca üyelerinin toplumsal kökenleriyle değil ama esas olarak gelişen politik mücadele, ideolojik özü ve devrimci yaşamı tarafından belirlenir.

Devrimci öncü, yalnızca başarısızlığa uğrayacak olan sağ ve sol eğilimlere karşı inatçı bir şekilde mücadele ederek hemen her zaman ayaklanmanın hazırlık anlarında ortaya çıkan ideolojik mücadeleye önem vermek zorundadır. Örgütsel planda saflardaki nicelikten çok niteliğe özen göstermesi gerekir. Sürekli olarak ayaklanmaya ilişkin bir yığın soruna çözüm bulmak için değişik politik ve askeri kadroların eğitimine çaba sarfetmek ve sözü edilen kadroların seçimi ve mevzilendirilmesinde daima isabetli olmak zorundadır. Düşmanın sızma tehlikesi karşısında gereken dikkati her an göstermesi gerekmektedir.

c. Devrimci öncünün, ayaklanmada, kitleleri birleştirme ve seferber etmede politik araç olarak ortaya koymak zorunda olduğu programın iktidarı almak için verilen ayaklanma mücadelesine en geniş halk kitlelerinin geniş bir biçimde katılması için temel olarak onların çı-

karlarını yansıtması gereken öz ve düzenlenişi gereğince dikkate alması gerekir.

d. İşçi-köylü ittifakının gerici rejime karşı ulusun ya da halkın birliğinin temel politik çekirdeğini oluşturması gerekir. Vietnam'daki Ağustos Ayaklanması'ndan çıkan derslere göre işçi sınıfının ve devrimci öncünün yönetiminin sağlamlaşmasını garantileyecek olan işçi ve köylülerin sıkı birliğidir. Küba deneyimi yalnızca köylülerle devrimin asla gerçekleştirilemeyeceğini ve onun işçi sınıfı olmadan imkansız olduğunu göstermektedir. Köylülük proleteryamn en kalabalık ve en güvenilir müttefikidir. İşçi ve köylü mücadelesinin eş zamanlılığı ayaklanmanın gelişimini garantiler.

e. Mücadeledeki ittifak politikası çok önemli bir rol oynar. Bu ittifak, genel düzeyde mevcut olan politik durumun doğru değerlendirilmesi tarafından belirlenecektir. İttifakın ağırlık merkezi gerici rejime karşı kitlelerin harekete geçirilmesini başarmakta yatar. İttifak politikasında, rejimin karşısına kararlı bir şekilde dikmek için değişik toplumsal, dinsel vs. tabakaların hesaba katılması zorunludur. En gerici sınıflara karşı çıkarlarını belirli politik konjonktürde birleştiren marksist olan ve olmayan değişik politik güçlerin bu geniş ittifak içinde birlikte mücadele edebileceğini ve etmesi gerektiğini deneyim göstermiştir. Bu anlamda, geçici, dönemsel vs. esnek ittifaklar politikasının düşünülmesi zorunludur. Ancak bunu yaparken devrimci öncünün bağımsızlığı ve özerkliği ilkesi daima korunmalıdır. Bu durum ayaklanmada politik taktiklerin hakim kılınabilmesini sağlar. Bu taktik,

izlenecek ittifak politikasına ilişkin olarak çeşitli sınıflar arasında var olan temel ve temel olmayan çelişkilerin dakik bir analizi tarafından belirlenecektir.

f. Muzaffer olmuş değişik devrimci süreçler devrimin sorunlarının özgün güçlerin temel desteğiyle çözülmesinin merkezi bir ilke olduğunu ispatlamıştır. Aynı zamanda bağımlı olmamak gerekliliği daima akılda tutularak dış desteğin doğru bir şekilde değerlendirilmesi zorunludur. Ülkedeki durum bağlamında devrimci öncüyü yabancı güçlerin desteğine bağlı kılmayarak özgün güçlere dayanma ilkesi her zaman geçerlidir.

2. Askeri deneyim

a. Kitlelerle, esas olarak işçi ve köylü kesimleriyle ilgili olarak; bu kesimler çarpışma eylemlerini mümkün olduğunca birlikte ve eş zamanlı olarak örgütlemeyi başarmak zorundadır. Kentsel olduğu gibi kırsal olan değişik mücadele cepheleri de, değişik cephelerinin karakteristiklerine göre değişik görevleri belirleyebilen ayaklanma hareketinin sivil örgütüne sahip olmak zorundadır. Ayaklanma birlikleri en ilkel silahtan en modern silahlara değin ellerinden geldiğince kendi kendilerine silahlanmalıdırlar. Silah yokluğu bahanesiyle bir halk birliğinin oluşturulmasından asla vazgeçilmemelidir. İşçi ve diğer emekçi kesimlere dayanan, silahlanmaya çalışacak, komutanlarını kendileri belirleyecek ve halkın silahlı ayaklanma güçlerinin tümünü güçlendirecek olan başka tipte silahlı birliklerin

oluşturulmasını da başaracak olan özel birliklerin örgütlenmesini gerçekleştirmek gerekecektir. Şehirli işçi kesimlerinin düşmana karşı güçlü silah olarak kullanılmaları için sahip oldukları teknik bilgilerin kullanımına ilişkin askeri beceri geliştirilmek zorundadır.

Bu anlamda düşmana etkin bir şekilde karşı koyabilmek için askeri tekniğinin ileriliği akılda tutulmalıdır.

Ayaklanmanın her etabında silahların kullanımı yolunda kitlelere yönelik olarak sürekli bir eğitim ve öğretim politikası sürdürülmelidir. Çatışma patlak verdiğinde herkes için yeterli silahın olmaması önemli değildir. Önemli olan herkesin onları kullanmayı bilmesidir. Ayaklanmanın gelişiminde devrimci öncü en çok nefret edilen düşmanlara karşı sözde aşırılıklara ve halkın intikam eylemlerine karşı çıkmaması; tersine Engels'in söylediği gibi sözü edilen eylemlerin yönetimini eline geçirmesi gereklidir. İşçi kesiminin yönettiği halk milislerinde örgütlenen kitleler rejimin polis ve baskı araçlarının yerini almalıdır.

b. Sonunda devrimci Halk Ordusu'nu oluşturacak olan esas silahlı güçlere gelince; askeri bakış açısından bu güçler ayaklanmanın ana eksenini oluşturmak zorundadır. Askeri aygıt ulusal düzeyde genişletilmek zorundadır. Ancak, bu, esas hedefler üzerinde yoğunlaşarak olmalıdır. Merkezi Halk Ordusu halkın geri kalan silahlı güçleriyle birlikte ayaklanmanın zaferini belirleyecektir. O, aynı zamanda olası bir emperyalist silahlı müdahaleye karşı koymada esas dayanaktır. Merkezi Halk Ordusu'nun geri ka-

lan silahlı halk güçleriyle demir bütünleşmesinin sağlanması gereklidir.

c. Ayaklanmadaki askeri komuta belirleyici bir rol oynar. Ayaklanmanın komutası halk kitlelerinden tecrit olduğunda bir rolü kalmaz; o, otoritesini ayaklanan birliklere göre karşı bir konumda değil ama onlarla sıkı ve yıkılmaz bir birlikte bulur. Bütün askeri eylemler komutanın iradesine doğrudan bağlı olmak zorundadır. Bu durum, eylemlerin eş zamanlılığını ve zorunlu disiplini garantiler.

d. Ayaklanmanın gerektirdiği değişik askeri mücadele biçimleri arasındaki taktik ayaklanmada gerilla savaşı - temel olarak şehirlerdeki, sokaklardaki mücadele için esas olarak kalabalık olmayan, sağlam, hareketli birliklerin oluşturulmasını gerektirir - önemli bir rol oynar. Kırdaki gerilla taktiği şehirdekinden değişik karakteristiklere sahiptir. Ovalarda ya da periferi diye de isimlendirilen altkırsal (bu bölgelere kentlerin ya da yerleşim merkezlerinin kuşağı ismi de verilmektedir) bölgelerde gelişen gerilla taktiğine çok önem verilmesi zorunludur. Sözü edilen yerlerde ayaklanma mücadelesi sadece şehirlerde gelişmek zorunda olan mücadeleyle değil ama aynı zamanda ulaşım yollarına yönelik olarak verilen mücadeleyle de ilişkilidir. Aynı zamanda dağlık kırsal bölgelerde gelişen gerilla stratejisi her şeyden önce güçlerin yayılmasının gerektiği genel ayaklanma ile de ilişkili olmak zorundadır. Bu durumlarda dağlardaki mücadele genel ayaklanma için merkezi noktayı oluşturmasının yanı sıra gerekli

olması halinde stratejik bir geri çekilişin temel güvencesi de olabilir. Sözü edilen dağlardaki gerilla çalışması genel patlamaya çok az kalmış olan ayaklanma öncesi evrede daha büyük bir öneme sahiptir.

a. Ayaklanma taktiğiyle ilgili olarak; deneyim onun merkezi karakteristiğinin çarpışma olmak zorunda olduğunu ve bunun da esas olarak saldırı olması gerektiğini öğretir. Hazırlıksız ve kazanmanın tam güvencesi olmadan çarpışmaya girilmemelidir. Çarpışma, düşmanın hiçbir zaman küçümsenmemesini ve her zaman teslim olma durumunda olmayacağının daima göz önünde tutulmasını gerektirir. Ayaklanma birliklerinin temel bir taktiksel karakteristiği büyük bir hareket yeteneğine sahip olmak zorunda olmalarıdır.

Suç işleyenlerin ya da lümpenlerin ayaklanmada iyi savaşçılar oldukları düşünülmemelidir. Gönüllülerin toplanması çok ciddi bir operasyondur ve silahlı öncü ayaklanmanın toplumun en geri tabakalarının toplumsal rehabilitasyonuna bir çağrı olmadığını göz önünde tutmak zorundadır.

3. Politik - askeri deneyim

a. Öncünün örgütlenmesiyle ilgili olarak; sıkı, seçkin ve etkili bir örgüte hızla kavuşmak için çaba sarfedildiğinde onun gizli niteliğinin daima korunması çok önemli bir ilkedir. Gerektiği şekilde pusuda duran öncü ayaklanmanın uygun anında kararlı bir şekilde mücadeleye sokmak için gerekli insani ve maddi güçleri biriktirmek zorun-

dadır. Buna koşut olarak mücadelede kullanılacak değişik araçları tam olarak hazırlayan, değerlendiren, tartışan ve propagandasını yapan uygun gizli örgütsel yapılar yaratmaksızın kitlelerin ayaklanmaya sokulamayacağına dikkat edilsin.

b. Kitlelerin politik güçleri çok yönlü biçimleri içinde halkın silahlı güçlerinin inşasında temel direktir. Bu biçimlerin arasında günümüzde *düzenli gerilla birliklerini* (esas güçler) ve *kitlesel milisler* (yardımcı güçler) görmekteyiz. Nitelik, oluşturulan milislerin kitleselliği tarafından belirlenecektir. Birinciler *Merkezi Halk Ordusu'nu,* ikinciler *paramiliter halk gücünü* teşkil ederler. Ayaklanmanın değişik evrelerinde gereken askeri ve paramiliter faaliyeti yönetecek olan politik öncünün yerel komiteleridir. Kitlelerle politik-askeri öncü arasındaki sıkı birliği kontrol edenler bu komitelerdir. Tüm bunlar Vietnam'daki Ağustos Ayaklanması'ndan çıkmaktadır.

c. Politik faaliyet ile doğru kombine edilen aktif askeri ve paramiliter çalışma ayaklanma öncesi evrenin ve genel ayaklanmanın merkezi koşullarıdır. Bu çalışma, diğer şeylerin yanısıra, kitlelerin en yüksek derecede ajite edilmesini, kendi özel ve daha global hakları uğruna halkın değişik kesimlerinin geniş seferberliğinin sağlanmasını, yaklaşmakta olan ayaklanmanın maddi ve moral olarak hazırlanmasını, genel düzeyde organik yapıların sağlamlaştırılmasını gerçekleştirir.

d. Kitlelerin devrimci öncü etrafındaki po-

litik birliği temel olarak mücadele içinde sağlanacaktır. Bu, önceden gerçekleri açıklama ve iknaya yönelik belli bir politik çalışma yapmaya gerek olmadığı anlamına gelmez.

e. Ayaklanmanın stratejik yönetimi devrimci hareketin merkezi yönetiminin sorumluluğunda olacaktır. Bu durum gelişecek politik ve askeri görevlerle ilgili sağlam ve merkezileştirilmiş bir eylemi garantiler. Hareketin politik yönetimi belirleyici darbeyi indirmek için verili genel politik durumda en uygun konjonktürden en üst düzeyde yararlanmak zorundadır. O anda esas *eylem* biçimi silahlı ve politik mücadelenin devrimci şiddetidir. Temel olarak üretim merkezleri yönetim merkezleri vs. gibi sinir merkezlerinde kitlesel grevlerle kombine olarak, tüm politik ve silahlı güçleri yayarak, askeri ve politik hücumlar geliştirerek eş zamanlı ayaklanışı sağlamak zorunludur. Saldırının sürekli ve çok yönlü olması zorunlu olacaktır; kırda, düşmanın güçlerini dağıtmak ve onun esas cephe gerisini zayıflatmak amacıyla kısmî ayaklanmaların ya da gerilla hücumlarının ya da her ikisinin birden kombine olarak yükselişini planlamak gerekecektir.

f. Ayaklanma ile kombine edilen genel grevin başarısı, devrimci öncünün halkın esas kesimleri içinde sahip olduğu etki ve çalışma düzeyine bağlıdır. Genel grev ayaklanmanın patlak verdiği süre içinde gerçekleşebilir ya da sözü edilen patlamadan hemen önceki bir fenomen de olabilir. Bu, o andaki politik-örgütsel duruma bağlıdır.

g. Aynı şekilde kırsal bölgelerde genel ayaklanmanın hazırlanması için destek görevi yapacak gerilla üslerinin yaratılmasının da düşünülmesi gerekir. Söz konusu üslerin gerektirdiği esas koşullar, halkın desteğini kazanmak ve saldırının gelişimi için olduğu kadar savunmanın kolaylaştırılması için de uygun bir arazinin seçimidir. Şehirlerin etrafındaki ya da periferik bölgelerde gelişen askeri çalışmayla birlikte sözü edilen gerilla üslerinde yapılan askeri çalışma kentsel merkezlerdeki ayaklanmanın ve bu nedenle de genel ayaklanmanın gelişimini garantiler.

h. Silahlı propaganda, gelecekteki ayaklanma için kitle temelini hazırlarken ayaklanma öncesi evrenin politik-askeri faaliyetinin bir parçasıdır. Bu görevin geçici bir niteliği vardır ve temel sloganı politik görevin askeri görevden ve propagandanın savaş operasyonlarından daha önemli olduğudur.

i. Askeri darbeleri güçlendirmek için önemli bir politik faaliyet, ayaklanmanın değişik evrelerinde düşman saflarında sürekli bir çözme çalışmasını gerçekleştirmektir. Sözü edilen çalışmanın, esas olarak ordunun en alt kademelerinden bazı unsurları devrime kazanmanın yanısıra merkezi bir şekilde düşman ordusunun imha edilmesi ya da tamamiyle etkisiz kılınması için gereken koşulları yaratmaya çalışmak zorunlu olacaktır. Bu görev, esas olarak askeri paramiliter eylemler ve uygun politik çalışmayla başarılır.

4. Bazı ciddi hatalar

Halkların değişik ayaklanmaları olumlu ve olumsuz yönler sunmaktadır. Başarısızlıkları ve yenilgileri belirlemiş olan olumsuz yönler arasında şunları sayabiliriz:

— Silahlı ayaklanmayı kitlelerin devrimci hareketinin yükselişi evresi sırasında değil ama düşüş evresinde örgütlemek, yani uygun am kaçırmak.

— Devrimci öncünün temel olarak kitleler arasında tam hazırlığının olmaması ve bu nedenle kitleleri değişik askeri ve politik mücadele biçimlerine ajite ve seferber edememesi.

— İşçi sınıfı hareketinin ve geri kalan sinir merkezi olarak görülen kesimlerin tam örgütlenmesinin olmaması. Bu durum ayaklanmanın yalnızca yerel bir karakterinin olmasına yani düşmanın güçlerini yoğunlaştırmasına ve ayaklanan güçleri imha etmesine izin veren bir duruma yol açar.

— Ayaklanan güçlerin silahlanma tekniğine, silahların vs. üretimi ve tamirine hakim olan savaşçılarının eksikliği.

— Düşmanın moralinin bozulma düzeyinin fazla büyütülmesi.

— Ayaklanan güçlerin fazla büyütülmesi.

— Devrimci güçler arasında aşırı bir dağınıklığın olması.

— Ayaklanma planının örgütlü savaş güçleriyle uygunluk arzetmemesi.

— Esas silahların kullanılışında bilgisizliğin mevcut olması.

— Birkaç başarısızlıktan sonra coşkunun hemen kaybolması.

— Ulaşılacak hedeflerin önceden tanınması ve onlara olan hakimiyetin yüzeysel olması.

— Ordunun ve Yönetimin anahtar unsurlarının kesin yerinin hesaplanmaması.

— Değişik ayaklanma grupları arasında karşılıklı sıkı desteğin güvence altına alınmaması.

— Belirleyici önemde bir olgu olarak; kitlelerin büyük kısmının ayaklanmanın patlak verdiği anda savaşa ilgisiz, basit seyirci olmakla yetinmesi.

2. KISIM

FSLN'NİN PROGRAMATİK PLATFORMU: STRATEJİNİN ESAS YÖNLERİ (*)

(*) *Sandinist Halk Devrimi'nin zaferi için FSLN'nin politik-askeri genel platformu*ndan alınmıştır (Mayıs 1977).

I. SANDİNİST HALK DEVRİMİ'NİN ETAPLARI VE EVRELERİ ÜZERİNE

Bu çalışmanın ilk kısmında Sandinist Devrimimizin geçtiği farklı etap ve evreleri gördük. Kısa bir özet yaparsak hareketimizin üç tarihsel etaba bölündüğünü söyleyebiliriz:

a. Devrimci hareketin tarihsel bütünleşme etabı (1926-34),
b. Devrimci hareketin iniş etabı (1934-56),
c. Devrimci hareketin yükseliş etabı (1956'dan itibaren).

Bu etapların herbirinin gelişimini özetlediğimizde şunları söyleyebiliriz:

İlk tarihsel etapta, Yanki müdahalesine ve onun liberal-muhafazakar uşaklarına karşı verilen silahlı mücadelede, derin bir anti-emperyalist ve yerel olduğu kadar yabancı sömürü ve baskı boyunduruğundan da toplumsal kurtuluş bilinci oluşur. Koşut olarak, hareket, mücadelenin değişik hedeflerine ulaşmak için doğru bir askeri ve politik strateji edinir.

Sandinist hareket maddi güç ve kaynaklar bakımından kendisinden bin kez daha üstün olan bir düşmana karşı koyabilmek için UZUN SÜRELİ DİRENİŞ stratejisini başarılı bir şekilde

geliştirdi. Sözü edilen uzun süreli direniş stratejisi hakim olarak DÜZENSİZ ve temel olarak bir GERİLLA savaşıyla düşmanı sürekli ve kesintisiz olarak YIPRATMA askeri niteliğine dayanıyordu. Müdahaleciye karşı Sandinist gerilla savaşı her zaman taktiksel SALDIRI niteliğine ve SANDİNİST GERİLLA BÖLGELERİNİN AKTİF SAVUNMASIna dayandı. Bu SALDIRI niteliğiyle Sandinist hareket nispeten sınırlı bir alanda DÜZENLİ TİP GÜÇLERİ oluşturdu. Bunlarla gerilla savaşı stratejisini yaratıcı bir biçimde HAREKETLİ savaş stratejisiyle birleştirmeyi başardı. Sandinizm Yanki işgalcilerini yenilgiye uğratmayı ve ülkemizden kovmayı bu hareketli savaşla başardı. Hareketli savaş Yankilerle asla CEPHESEL ÇARPIŞMAYA girmeyen ama DÜZENSİZ gerilla savaşının yasalarına göre hiçbir zaman düşmana sabit ya da belirli bir cephe sunmadan savaşan sayıca kalabalık ve büyük kolları Sandinistlerin oluşturmasını olanaklı kıldı. SALDIRI ve AKTİF SAVUNMA taktiği temel olarak hücum, sürekli taciz ve düşmanın insan gücünün kısmî ve toptan imhasına dayanıyordu.

Savaş alanındaki başarılar mümkün olduğunca Sandinist hareket tarafından politik ve propagantif yönlere kanalize ediliyordu. Bunlarla hem ulusal hem de uluslararası anti-emperyalist yurtsever mücadeleye moral ve maddi desteği güçlendiriyordu.

Muzaffer Sandinist savaşla NİKARAGUA HALKI - SİLAHLI YANKİ MÜDAHALESİ çelişkisinin kurtuluş sürecimizin lehine çözülmesi başarıldı. Bu sonuca ulaşılınca Sandinist hareket 1933 yılında SÖMÜRÜLEN HALK - LİBERAL -

MUHAFAZAKAR GERİCİ GÜÇLER çelişkisini çözmek için gereken koşulları yaratacak kompleks devrimci göreve hemen yöneldi.

Sandinist hareket 1933'de Yankileri ülkeden kovar kovmaz ülkedeki gerici yönetimi devirmeye ve halkımıza ULUSAL VE TOPLUMSAL KURTULUŞ sürecimizin tam zaferi için iktidarın alınmasına olanak verecek koşulları hazırlamak amacıyla politik, insani, maddi, ulusal ve uluslararası destek GÜÇLERİN UZUN SÜRELİ BİRİKTİRİLMESİnin askeri-politik stratejisini çizdi. Bu strateji, Şubat 1934'de Sandinist hareketin aldığı darbeler ve bu yıllarda sürecin gerektirdiği devrimci görevlerin yerine getirilmesini engelleyen ulusal-uluslararası elverişsiz durum nedeniyle zayıf düştü ve kesintiye uğradı.

Sandinist hareket, HALK - YEREL GERİCİ GÜÇLER çelişkisini çözmek için yeni sonuçlanan 1927-33 müdahale karşıtı savaşta emperyalizmin yenilgiye uğramış olmasına rağmen hâlâ emperyalist boyunduruğa ülkemizin bağlılığını sürdüren hakimiyet bağlarına esaslı darbeler indirmeyi amaçladı.

GÜÇLERİN BİRİKTİRİLMESİ stratejisi ve Augusto César Sandino'nun çizdiği kurtuluş yolu, 1934-56 yıllarını içine alan etapta kendisine aşikar bir DEVRİMCİ İNİŞ damgasını vuran zor bir evreden geçti. Bununla birlikte ve bu etabın elverişsizliğine rağmen halkımız devrimci hareketin YENİDEN BÜTÜNLEŞMESİ için koşulları yavaş ve tedricen oluşturmaya devam etti.

Rigoberto Lopez Pérez'in 1956'daki kahraman devrimci eyleminden itibaren başlayan

içinde bulunduğumuz DEVRİMCİ YÜKSELİŞ etabı değişik evrelerden geçti. Birinci evre, halkımızın öncü devrimci birliğin oluşturulması için gerekli temelleri attığı 1956'dan 1960'a kadar süren devrimci yeniden bütünleşmenin BAŞLANGIÇ evresidir. İkinci evre devrimci öncünün (FSLN) 1960-61'de yaratılmasından 1967'ye kadardır. Bu ikinci evrede, politik ve moral olarak ulusal düzeyde Pancasan seferiyle kendini kabul ettiren Sandinist hareket doğdu, büyüdü ve gelişti. Bu evrede, aynı zamanda, kitleler genel olarak liberal-muhafazakar gerici güçlerin etkisinden kurtulmaya başladı. Üçüncü evre, 1967'deki girişimden 27 Aralık 1974'deki başarılı eyleme kadardır. Bu evrede öncü kendini politik ve ideolojik olarak güçlendirmeyi başardı. Askeri ve politik GÜÇLERİN BİRİKTİRİLMESİ süreci tüm ülkede ilerledi, yurt dışı destek çalışması örgütlendi, halk içindeki politik, moral ve örgütsel etki derinleşti ve esas mücadele tabyası olan dağlardaki çalışma güçlendirildi.

1956'dan günümüze kadar Sandinist mücadele sürecimiz devrimci hareketin tarihsel YENİDEN BÜTÜNLEŞMESİni gerçekleştirdi. Otuzlu yılların Sandinist hareketinin bize miras bıraktığı uzun süreli GÜÇLERİN BİRİKTİRİLMESİ stratejisinin gerekliliklerini temel olarak yerine getirmeyi başardı. Kurtuluş hareketimiz bugün bizleri gitgide daha çok HALK - YEREL VE YABANCI GERİCİ GÜÇLER tarihsel ve antagonistik çelişkisinin uygun çözümüne yaklaştıran devrimci sürecinin gelişimini tarihsel öncü Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi'nde özetlemektedir.

Ulusal ve toplumsal kurtuluş için elli yıldır

sürmekte olan genel mücadele stratejimiz bugünkü baş çelişki olan HALK - SOMOZİST KLİK çelişkisini çözmede DEVRİMCİ İÇ SAVAŞIN geliştirilmesi ve tamamlanmasını günümüzde birinci plana yerleştirmektedir. Hareketimiz bugün geçmişe göre hem ulusal hem de uluslararası bakımdan daha elverişli olan devrimci bir durumla bu baş çelişkiyi başarılı bir şekilde çözmek için hazırlanmakta ve aym zamanda Yanki emperyalizminin egemenliğine ve doğrudan ya da CONDECA gibi Latin Amerikalı güçlerde gizli olan yeni ve olası bir Kuzey Amerikan müdahalesine gerekli biçimde karşı koymamıza olanak verecek koşulları oluşturmaktadır.

Mücadelenin güçlükleri ve sınırlamalarına rağmen Somozist kliği ciddi bir biçimde zayıflatmayı ve diğer taraftan Somozist kliği devirecek ve yerine DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK YÖNETİMİni kuracak olan askeri-politik GENEL SALDIRIyı zamanında başlatmayı olanaklı kılacak devrimci çalışmayı güçlendirmeyi başardı.

II. BUGÜN ÖNÜMÜZDE DURAN GÖREVLER ÜZERİNE

Devrimci ilerleyiş için aşılması gereken esas engeli Somozist kliğin oluşturduğu belirgin olarak ortaya çıktığında Sandinist hareket diktatörlüğün yıkılışı döneminin önümüze koyduğu görevleri başarıyla yerine getirmek için değişik yönelimler oluşturdu.

Bugünkü devrimci görevlerin yerine getirilmesi için diğer önemli taktik ve stratejik yönlerin arasında şunlar vardır:

a. Halkçı Haklar Programımızı (asgari program) geliştirmek ve tam olarak yurtsever ve anti-Somozist mücadelenin güncel gereksinimlerine uyarlamak. Böyle bir programın Demokratik Halk Yönetimi'nin kuruluşu için atılması gereken temelleri yansıtması gereklidir. Somoza tiranlığına karşı verilen mücadelede ajitasyon, seferberlik ve örgütlenme görevlerinin gerçekleştirilmesi, bu program merkezinde olmalıdır. Program sömürü ve baskıya doğrudan maruz kalmayan ama Somozist tiranlıktan zarar gören kesimlerin de dahil olduğu ezilen ve sömürülen kesimlerden oluşan Nikaragua halkının en geniş kitlelerinin çıkarlarıyla kendini özdeşleştir-

mek zorundadır. Aynı zamanda bu Halkçı Haklar Programı dünyadaki ileri güçlerin - yalnızca sosyalistler değil - büyük kesiminin yurtsever ve anti-Somozist olan Sandinist mücadelemizi desteklemesine olanak vermek zorundadır.

b. Tiranlığa karşı ayaklanma süreci için en savaşçı ve stratejik olan başta işçi, köylü ve küçük burjuva kesimlerdeki kitlelerin içinde devrimci çalışmamızı yürütmek.

c. Öncüyle kitleler arasında sistematik ve eksiksiz bir bağlantıyı bizlere olanaklı kılan gizli mekanizmaların yaratılmasını iki katına çıkararak kitlelerle olan bağlantı yapılarımızı güçlendirmek. Bu bağlantı yapılarıyla, öncü, çeşitli kesimlerinin - işçi, köylü, öğrenci, hizmet sektöründe çalışanlar, mahalleler vs. - sorunlarıyla ilgili olan gündelik haklar uğruna mücadeleleri yürütmelidir. Bu şekilde her kesimde haklar uğruna mücadeleyle kitleleri mücadeleye ısındıracak ve tiranlığa karşı şiddetli politik mücadelelere doğru onların niteliksel bir sıçrama yapmalarına olanak verecek sürekli bir halkçı ajitasyonu sürdürmek.

d. FSLN tüm araçlarla diktatörlüğe karşı mücadele cephelerinde kitlelerin örgütlenmesinin gelişimine yardımcı olmalıdır. O, bu kesimlerin kitleler cephesi olarak giriştiği mücadelelerin yöneticisi ve yönlendiricisi olmak zorundadır. FSLN, bu kesimlerin Halkçı Haklar Programı'nın talepleri etrafında örgütlenmesine doğrudan yardım etme ve geliştirmesinin yamsıra öncü görevlerini yerine getirerek bu mücadeleleri kendi propaganda ve ajitasyon örgütleriyle

ve askeri olarak desteklemelidir. Örgütlenme konusunda ağırlığın işçi ve köylü kesimlerine verilmesi gerekecektir. Çünkü bu kesimler ittifakı içinde en devrimci sınıfı temsil etmektedirler.

e. Aynı şekilde pratikte şu veya bu biçimde muhalif burjuvazi de dahil olmak üzere ülkenin anti-Somozist kitlelerinin tüm parti, örgüt ve kesimlerini birleştirecek geniş bir Anti-Somozist Cephe'nin kuruluşunu gerçekleştirmek. FSLN böyle bir Anti-Somozist Cephe'ye partizan yönelimlerini benimseyen kitle örgütleriyle katılacaktır. FSLN, Geniş Anti-Somozist Cephe aracılığıyla bağlantı yapılarının gerçekleştirdiği kitlesel eylemleri olduğu gib ibu yapıların gerçekleştirdiği kitlesel eylemleri de askeri ve politik olarak destekleyecektir. FSLN, bu cephenin politik hegemonyasını, öne sürdüğü taleplerin ve gerçekleştirdiği ajitasyonun Halkçı Haklar Programı ve söz konusu cephede yer alan kendi kitle örgütleri kanalıyla sürekli olarak ortaya attığı askeri ayaklanma sloganları etrafında döndüğü ölçüde ele geçirecek ve koruyacaktır. Böylece muhalif burjuvazinin Anti-Somozist Cephe'nin politik lideri olmasına izin verilmeyecektir. Çünkü mücadele FSLN'nin ayaklanmanın patlak vermesine götürecek olan askeri yönelimler temelinde olduğu gibi kendi asgari programı temelinde attığı sloganların etrafında verilecek ve yönetilecektir. Bu nedenle bizim kitle yapılarımızın UDEL gibi politik gruplaşmalara girmesi söz konusu değildir. Ama bizim kitle örgütlerimizin (daha önce de belirttiğimiz gibi, böylesi taktiksel ve geçici bir ittifakta politik hegemonyayı her

zaman elinde tutmaya çalışarak UDEL ve diğer güçlerle birlikte, Geniş Anti-Somozist Cephe'yi oluşturmaları söz konusudur.

f. Bu evrenin POLİTİK HEDEFİnin SİLAHLI MÜCADELE ile ayaklanmanın patlak vermesi olduğunu gözönüne alarak kitleler arasındaki hak kazanımı ve politik çalışmamızın bir zorunluluk olarak POLİTİK HEDEFİMİZİN güncel olarak önümüze koyduğu SİLAHLI MÜCADELEYİ geliştirmek için tüm halkın örgütlenmesi ve seferber edilmesine yönetilmesi zorunludur. Somozist baskının koyduğu sınırlamalar gözönüne alındığında bugünkü kitle çalışması politik ve sendikal mücadeleyi birinci plana koymaya olanak vermektedir. Kitle çalışması bu sıralarda devrimci silahlı mücadele güçlendiği ve uygun zamanda tüm askeri ve politik ŞİDDETİNİ ortaya koyması için halkı hazırladığı ölçüde doğrudur. Bu çalışma kesin olarak Somozist baskı engelini yıkacaktır. Böylelikle kitlelerin tüm devrimci gücüyle örgütlenmesi ve seferber edilmesini gerçekleştirebileceğiz. Ve genel POLİTİK ÇİZGİmizin askeri gerekliliklerini yerine getirebileceğiz.

g. Kitleler, kitle bağlantı örgütleri ve halk içinde geri kalan etki ve örgütlenme biçimleri içindeki çalışmamız dağdaki, kırdaki ve şehirdeki SANDİNİST ORDUnun güçlü varlığıyla tamamlanacak ve desteklenecek, öncü FSLN'nin sağlam ve emin rehberliğine güvenecektir. Üç stratejik direk Sandinist Halk Devrimi'nin zaferini ve bu zaferin sağlamlaştırılmasını garantileyecektir.

— Devrimci öncü FSLN'nin varlığı.

— İşçi sınıfı ve köylülüğün tarihsel ve devrimci ittifakına dayanan, bu çerçevede örgütlenen kitle cepheleri.

— Nikaragua'nın dağlarında, kırlarında ve şehirlerinde Sandinist Ordu'nun güçlü varlığı.

h. Kitlelerin örgütlenmesi ve seferber edilmesi yolundaki çalışmamızın güçlendirilmesi için öncümüz FSLN şu veya bu şekilde kitleler üzerinde etkisi olan değişik örgütlerle ve özellikle ülkenin sol örgütleriyle ortak eylem yönlerini geliştirmelidir.

i. Politik hedef ve ana eksen olarak silahlı mücadelenin gelişimini alan değişik açık ve gizli mücadele yöntemlerini (politik, sendikal, hak kazanımı, paramiliter ve askeri) en yüksek düzeyde geliştirmek.

j. Sürekli ve yapıcı bir Sandinist ajitasyon ve propaganda kampanyası yürütmek için örgütlenmek. Asgari programımızda bulunan değişik politik sloganları ve halkı AYAKLANMAYA yöneltmek için gerekli olan askeri sloganları en üst düzeyde hayata geçirmek. Her zaman modern propaganda araçlarına bel bağlamamak. Fısıltı gazetesini, duvarlara yazı yazmayı, pullamayı, elle yazılmış, teksirle ya da matbaada basılmış bildirileri bolca kullanmak. Her yerde; yollarda, ağaçlarda, kiliselerde, otobüslerde vs. kırmızı-siyah bayrakları ya da Sandinist amblemleri asmak. Her sloganı bir kesim için asgari programımızın öngördüğü ya da belirli konjonktürde uygun olan hak talepleri ile çakıştırmak. En geniş halk kitlelerine herşeyden evvel genel saldırıdan hemen

önceki evrede çetin, kanlı ve tehlikelerle dolu bir mücadelenin gerekliliği bilincini vererek ajitasyon yapmak.

k. Sandinist Ordu'yu dağlarda, kırda ve şehirde en üst düzeyde güçlendirmek. Belirli bir anda ve belirli bir yönde koordineli ve eş zamanlı bir şekilde darbeler vurmak için değişik Sandinist silahlı güçleri taktik ve stratejik olarak kombine etmek. Dağlardaki stratejik hareketli güçlerimizi ve ülkenin geri kalan kesimlerindeki küçük birlik, komando, özel müfreze türünden geri kalan kuvvetleri güçlendirmek. İlişkide oldukları bölgesel askeri merkezler kanalıyla koordine edilecek olan değişik üretim merkezlerinde, mahallelerde, ulaşım yollarında, eğitim merkezlerinde vs. iki ya da üçer kişilik çekirdeklerin oluşturulmasını hızlandırmak. Sandinist Ordu'nun paramiliter gücünü oluşturan değişik gruplarla, küçük birliklerle, münferit savaşçılarla FSLN'nin merkezi askeri gücünü yaratıcı bir şekilde kombine edebilmek. Komandoların oluşturulması, eğitim, silahların ve kumanyanın ikmali, bomba ve yangın çıkarıcı maddelerin imali, operasyon için istihbarat, gizli sığınaklar, randevular, doğrudan ve dolaylı gizli haberleşme vs. gibi değişik askeri ve paramiliter görevlerin hazırlanması, örgütlenmesi, ve seferber edilmesine olanak veren savaş alt yapısını en üst düzeyde geliştirmek.

m. SALDIRInın teorik ve pratik hakimiyetini en üst düzeye çıkarmak. Ayaklanmada düşmana DERİNLEMESİNE, GÜÇLÜ VE EŞ ZAMANLI SALDIRInın belirleyici bir rol oynadığı

hesaba katılmalıdır. SALDIRInın esas misyonu düşmanın stratejik nitelikle oluşturduğu savunma mevzilerinin parçalanması ve tam kontrolüdür. SALDIRI hiçbir zaman savunmaya geçmeksizin sürekli ve kesintisiz hücumu gerektirir. Saldırı yalnızca zaferi sağlamlaştırmak için ve düşman esas olarak boyun eğdiğinde durur. SALDIRIya koşut olarak Sandinist hareketin geri çekilme gerekli olduğu takdirde dağılmadan ve kargaşaya düşmeden ÖRGÜTLÜ GERİ ÇEKİLME için koşulları hazırlaması gereklidir.

n. Kitlelerimiz içinde propagandacılarımız ve aktivistlerimiz kanalıyla sert, aktif ve gizli mücadelemizi ilerletmek. Halk artık devrimin düşmanlarını ve muhbirleri etkisiz kılmak zorundadır. Ne kadar ilkel olursa olsun ellerindeki silahlarla yerel uşaklara ve jurnalcilere karşı mücadele etsinler! Kurnazlıkla onları şaşırtsın ve ortadan kaldırsınlar! Bu her yerde olsun ve her yerde bu infazlar üzerine söylenti yayılsın! Bu şekilde yavaş yavaş kitleler mücadeleye ısınır ve Somoza'nın uşaklarının aynı zamanda taktik-hareket kapasitesini zayıflatan moral bozgunu süreci derinleşir. Bu tip insiyatife karşı çıkan «mükemmeliyetçiler» için Lenin «...hemen pratikte öğrenmeye başlamak gereklidir. Bu deneme hücumlarından korkmayın. Elbette onlar aşırılığa doğru yozlaşabilirler ama bu yarının belasıdır. Bugünkü bela gündelik alışkanlığımızda, doktrinerliğimizde, entellektüelliğin hareketsizliğinde, her insiyatife karşı ihtiyarlığa özgü duyulan korku da yatmaktadır...» der.

o. Ulusal Muhafızların ve Yönetim ile bü-

rokrasinin geri kalan Somozist kesimlerinin saflarında çözülme yaratmak için sürekli çalışma yürütmek. Sıradan ve alt düzeyden askerlerin sempatisini ve Ordunun bazı subaylarının desteğini en yüksek derecede kazanmak. İktidar vs. nedeniyle Ulusal Muhafızlar ve diğer baskıcı kesimler arasındaki mevcut çelişkileri güçlendirmek. Sıradan askerlerin ve subayların ailelerine gönderilmek üzere bizlerin yurtsever, demokratik ve anti-Somozist niteliğini vurgulayan, herhangi bir biçimde Sandinist hareket ile ortak faaliyet yürütmeleri halinde geri dönüş kapısını onlara açık bırakan mektupları sürekli olarak kaleme almak. Bu tür bir çalışma hareketin Ulusal Muhafızlara indirdiği askeri darbeleri güçlendirir. Ulusal Muhafızların devrim safına geçmesi söz konusu değildir; kurum olarak yıkana değin darbeler indirmek için en yüksek düzeyde morallerini bozmak ve saflarında çözülme yaratmaktır söz konusu olan.

p. Sayesinde FSLN'nin verdiği devrimci mücadele etrafında halk kitlelerinin toplandığı ve hareket ettiğini bilerek Sandinist hareketin geleneksel birliğini güçlendirmek. Aynı biçimde sağlam ve güvenli olarak halkımızın ana mücadele ekseni - partisi FSLN'nin - etrafında toplanması ve tek vücut olması için tüm militanlarımızın öncümüzün üst organlarının bilhassa Ulusal Yönetim'in birleştirdiği devrimci ilkeler etrafında toplanması ve demir disipline sahip olması gerekecektir. Ne kadar az olursa olsun devrimci savaşın bugünkü evresinin gerektirdiği Sandinist demir disiplini kim zayıflatırsa gerçekte karşı devrime katkıda bulunur. Bu kişiye kar-

şı Sandinist hareketimiz amansızca mücadele eder ve onu cezalandırır.

Rejimin politik ve moral olarak derin zayıflığı, Yanki emperyalizmini, saldırgan müdahaleci politikasını ve Somoza'nınki gibi tiranik rejimlere verdiği desteği bir parça frenlemek zorunda bırakan lehte uluslararası durum, ülke içindeki tüm kesimlerin gözünde rejimin itibarının olmaması, Somoza'nın her şeyden önce Latin Amerika'daki büyük itibarsızlığı Sandinist Halk Devrimi'nin acil hedeflerine cesurca ulaşmak için bize elverişli bir görünüm sunmaktadır.

Politik ve moral olarak güçlüyüz. Düşmanlarımıza karşı koyduğumuz gerilla tüfeğinin gücünü yüzlerce kez arttıran yenilmez bir güçtür bu.

Devrimci hareketimiz otuz senedir özgürlük mücadelesinde şehit düşmüş binlerce Sandinist yurtseverin özverisini sembolleştiren Augusto César Sandino, Rigoberto Lopez Pérez, Carlos Fonseca ve diğer pek çok Nikaraguali devrimci tarafından yükseltilen bayrakları yukarda tutar. Onların huzurunda, kutsal Sandinist bayraklarımızın huzurunda andımızı tekrarlıyoruz:

«Augusto César Sandino ve Ernesto Che Guevara'nın ölümsüz yurtsever örneğiyle kalbim ve düşüncem dolu olarak, Nikaragua'nın, Latin Amerika'nın ve tüm insanlığın kurtuluşu uğrunda tüm şehit ve kahramanların anısının ve tarihin huzurunda «ya özgür vatan, ya ölüm» anlamına gelen kırmızı-siyahlı bayrağın üzerine elimi koyuyor ve elde silah ulusal onuru savunacağıma, Nikaragua'daki ve tüm dünyadaki ezilen ve sö-

mürülenlerin kurtuluşu için savaşacağıma yemin ediyorum. Bu yemini tutarsam Nikaragua'nın özgürlüğü benim ödülüm olsun; bu yemine ihanet edersem rezilce ölüm ve alçaklık benim cezam olsun.»

Yaşasın Latin Amerikalı kahraman Augusto César Sandino!

Yaşasın sonsuza değin devrim kahramanlarımız ve şehitlerimiz!

Sandinist Halk Devrimi muzaffer olacaktır!
Ya özgür vatan, ya ölüm!

SANDİNİST ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ
ULUSAL YÖNETİMİ (FSLN)

Nikaragua'da bir yer — *4 Mayıs 1977*
«Ulusal Onur Günü»

3. KISIM

KONJONKTÜREL ANALİZ VE ÖNÜMÜZDEKİ BAZI GÖREVLER: NİSAN 1978 (*)

(*) Nisan 1978 tarihli *FSLN Ulusal Yönetimi'nin Dahili Tamimi*'nden alınmıştır.

A) NİSAN 1978

I. BAZI STRATEJİK DÜŞÜNCELER ÜZERİNE

a. Devrimci sürecimiz, Somozist diktatörlüğü yıkmayı başarmamıza ve ulusal ve toplumsal kurtuluşumuzu derece derece kazanmamıza ve sonra da Sandino'nun uğruna mücadele ettiği gerçekten adil ve insani toplum olarak özgür insanların toplumunu kurmamıza olanak verecek olan alt ve üst yapı temellerini atmak için gericilik ve devrim arasındaki ulusal ve uluslararası karşılıklı güçler ilişkisinin analizinden çıkan İTTİFAK ve STRATEJİK BİRLİK POLİTİKAMIZA çok dikkat edilmesini gerektirir.

Nikaragua toplumunu oluşturan ekonomik ve toplumsal-politik güçlerin analizi bakış açısından zorunlu olarak Somozizmin yıkılışı için olduğu kadar demokratik ve halkçı bir yönetimin işbaşına gelmesi için de Sandinist Halk Devrimi'nin yalnızca mütevazi, sömürülen, ve ezilen kitlelere değil, ama aynı zamanda Somozizmin son bulmasından ve demokratik ve halkçı bir sürecin açılmasından yana olan ulusun geri kalan hali vakti yerinde ve burjuva kesimlerine de dayanmak zorunda olduğu sonucu çıkar. Bu-

radan Nikaragua ve özellikle Somoza'yla ilgili olan Yanki politikasıyla temel olmayan belirli çelişkiler taşıyan anti-Somozist değişik burjuva güçlerle FSLN'nin İTTİFAK POLİTİKASI çıkar. Bu, tıpkı burjuva güçlerin FSLN tarafından öncülük edilen kitleleri hesaba katmaksızın demokratik bir değişimi sürdüremeyeceği anlamına geldiği gibi Somozizm yıkılınca Sandinist Halk Devrimi'nin geri kalan burjuva güçlerden tecrit olduğunda demokratik değişimi nesnel olarak başlatıp sürdüremeyeceği anlamına da gelir. Bu anlamda önümüzdeki süreç ne tam olarak burjuva-demokratik ne de tam olarak devrimci-demokratiktir. Ama yurt dışındaki ve özellikle Birleşik Devletler'deki burjuva ve gerici güçlerin emperyalizme daha güvenli ve daha az sorunlu bir biçimde bağlı reformist bir kapitalizmi getirmek için hegemonya kurmaya çalışacağı; Sandinist Halk Devrimi'nin mevcut HALK ÜZERİNDEKİ SANDİNİST MORAL VE POLİTİK HEGEMONYASI ile ve uluslararası yardımın yanısıra zamanı geldiğinde sosyalist kamp ve Üçüncü Dünya'nın diğer ilerici güçleri tarafından desteklenerek Nikaragua'da yeni bir toplumun kuruluşuna giden yolu garantileyecek olan Sandinist Devrimci Yönetim'e, işçi-köylü iktidarına doğru becerikli ve aşamalı bir biçimde demokratik kazanımları yöneltmeye çalışacağı *geniş bir halkçı-demokratik süreç* olacaktır.

Burjuvaziyle en kuvvetli ve becerikli olanın partiyi kazanacağı bir açık kağıt oyunu oynamaktayız. Bu bir meydan okumadır ve SANDİNİST HALK DEVRİMİ, eminiz ki, onu zafere dönüştürecektir.

Emperyalizm ile sosyalist kamp arasındaki mevcut politik gerginliğin zayıflaması ve bu nedenle de Yankilere Orta Amerika ve Karayipler bölgesindeki sorunları yüzsüzce ve daha gerici bir şekilde ele alması için daha büyük saldırı serbestliği verme eğiliminde olduğu kompleks uluslararası durumu dikkate almak zorundayız. Bununla birlikte bu sıralar Carter'in insan hakları politikası ve anti-Somozist mücadeleye Latin Amerika'daki ve Avrupa'nın bazı kesimlerindeki sosyal-demokrat burjuva güçlerin ve hükümetlerin destek konumu gibi emperyalizmin kendi isteğine göre hareket etmesinin önünde belirli engeller mevcuttur. Afrika ve Arap ülkelerindeki sorunların emperyalizm ile sosyalist kamp arasındaki politikayı gerginleştirme eğiliminde olduğu gözönüne alındığında böylesi bir durum çok uzun zaman devam etmeyecektir. Bu nedenden dolayı diktatörlüğün yıkılışını mümkün olan en kısa zaman içinde planlıyoruz. Bu durum, daha sonra kurtuluş sürecini derinleştirmeyi sürdürmek için daha iyi konumların elde edilmesine nesnel olarak olanak verecektir.

Uluslararası olduğu gibi ulusal olan burjuva karakterdeki nesnel güçlerin de Somozizmin yıkılışına kesinlikle katkıda bulundukları için SANDİNİST HALK DEVRİMİ sözü edilen güçlerle ittifaklar yapmak zorundadır. Demokratik süreç açıldığında aynı burjuva güçler tüm dünyayla ilişkiler gibi istemleri zorunlu olarak kabul etmek durumunda kalacaklardır. Bu durum bize dünyadaki devrimci güçlere akıllıca dayanmamıza ve zamanı geldiğinde emperyalizmin ve onun Nikaraguali burjuva uşaklarının sö-

mürü ve bağımlılık boyunduruğundan kesin ve tümden kurtuluş için yarım kalan işleri tamamlamada o güçlerin moral ve maddi desteğine güvenebilmemize olanak verecektir. Kitlelere, işçi-köylü ittifakına ve FSLN ile geri kalan devrimci güçlerce silahlandırılan ve rehberlik edilen halka dayanan Sandinist Devrim tüm güçlüklerin üstesinden gelebilecek ve geleceği fethedebilecektir.

b. Demokratik halkçı süreçte tüm devrimci güçlerin BİRLİĞİ, süreci ileriye doğru götürmek ve emperyalizmle burjuvazinin iddialarını alt etmek için yaşamsaldır. Bu anlamda Somozizmin yıkılması için bugünkü ayaklanma mücadelesinin sıcağında, ülkenin değişik sol güçleriyle ve küçük burjuvaziden kopmuş ve hızla Sandinist Halk Devrimi'nin konumlarına doğru radikalleşmekte olan diğer ileri kesimlerden değişik güçlerle ilk birlik adımlarını atmaktayız.

c. «Onikiler» diye bilinen grup ve entellektüel, mesleki, dini, askeri kesimlerin ve «Onikiler»in destek katılımıyla FSLN'nin önderlik ettiği anti-Somozist mücadeleye adım atmış olan diğer tabakalardan gruplar, FSLN tarafından başlatılan nesnel olarak demokratik bir sürecin garantisine güvenmeyen ya da güvenmemiş olan ulusal ve uluslararası burjuvaziyi tarafsızlaştırmak için çok önemli bir faktör sunmaktadır. Bu, burjuvazinin FSLN'nin devrimci hedeflerini terkettiğini zannettiği anlamına gelmez; ama FSLN'nin zorunlu olarak, burjuvazi ve emperyalizmin, bizlerin onları ezmeye ve onların gerici taleplerini çöp tenekesine atmaya çalıştığımız gibi biz-

leri ezmeye ve Sandinist kurtuluş sürecini kontrol altına almaya çalışacağı bir yolda burjuvaziyle birlikte yürümesi gerektiği anlamına gelir. «Onikiler» ve ulusal olduğu kadar uluslararası olarak da onların etrafında hareket eden diğer kesimler doğrudan FSLN tarafından kanalize edilen faaliyetleri yürütmektedir. Bu anlamda «Onikiler» DAHA BÜYÜK ORGANİK VE PARTİZAN GÜCÜ OLMAYAN bir grup ya da hareket olarak varlığını gelecekte sürdürebilir. Çünkü öteki türlü olsaydı FSLN'nin elinden politik gücü alırdı. «Onikiler»in bugünkü gibi dolaylı bir şekilde ve bizim doğrudan kendi safımıza çekebileceğimizden daha hızlı bir şekilde FSLN'ye yönelen kesimlerin mıknatısı olarak varlığım sürdürmesi gerekecektir. Aynı zamanda «Onikiler» ve onun çevresinde hareket eden diğer kesimler devrimci hedeflerimiz lehine radikalleşmelerini sürdürmek için bizden özel bir politik-ideolojik ilgi görmek zorundadırlar.

d. Belirli bir anda Somoza diktatörlüğüne karşı mücadelemizi ve halkçı-demokratik süreç için mevcut asgari haklar programımızı destekleyen Ulusal Muhafızlar'dan bazı yüksek düzeyde unsurlarm ortaya çıkmasından dolayı şaşırmamak gerekir. Bu durum sözü edilen unsurların Ulusal Muhafızlar adına değil ama onlara karşı verilen açık mücadelede ve genel olarak anti-Somozist mücadeleye destek olarak ortaya çıkacaklarından Ulusal Muhafızlar'm kurum olarak bozulmasını güçlendirir. Önemli olan yeni Ulusal ve Yurtsever Ordu'nun oluşturulmasında komuta yapılarında olduğu gibi önemli alt yapılarda da hegemonik ağırlıkla FSLN'nin doğ-

rudan temsilcilerinin bulunmasıdır. Ve daha da önemlisi FSLN tarafından milis ve özel güçlerde silahlandırılan kitlelerin ne kadar kompleks ve güç olursa olsun hiçbir anda ve koşulda silahlarını bırakmamasıdır. Ulusal Muhafızlar'dan saflarımıza üst düzey unsurlarmın geçmesi durumu, son yıllardaki Somozizm'in moral ve ahlaki değerlerindeki ve politikasındaki krizden nasibini alan ve gitgide daha çok çözülen Somozist Ordu'daki çelişkiler yüzünden ortaya çıkabilir. Ulusal Muhafızlar''ın alt kademelerinden unsurların ve bazı subayların bizim saflarımıza katılması Ordunun bağrındaki çelişkilerin açık bir belirtisidir; bu çelişkileri Ordu saflarındaki dağılma ve konumlarımıza doğru ileri ve demokratik unsurların kazanılması çalışmasını gerçekleştirerek sürekli olarak derinleştirebiliriz.

e. Sömürü ve baskı boyunduruğundan kesin kurtuluşumuzu elde edene değin sürecek olan kurtuluş sürecinin değişik ve çok sayıdaki sınırlamalarından ve sorunlarından sakınabilmek ya da onların üstesinden gelebilmek için Dış Mücadele Cephesi'nde olduğu gibi İç Cephe'de de FSLN içindeki SANDİNİST ÖNCÜ ÇEKİRDEĞİ güçlendirmek zorunludur. Bu SANDİNİST ÖNCÜ ÇEKİRDEK FSLN'nin yönetim, kitlelerle olan bağlantı ve diğer temel organlarını elinde tutmak ve yönetmek zorunda olacaktır. Bu SANDİNİST ÖNCÜ ÇEKİRDEK toplumun dönüştürülmesi eylemi için güvenilir rehber olarak bilimsel öğretiye, AUGUSTO CÉSAR SANDİNO, RİGOBERTO LOPEZ PÉREZ ve CARLOS FONSECA AMADOR'un politik-askeri mirasına ve onun sınıfçı, yurtsever, anti-emperyalist ve enternasyo-

nalist projesine dayanmak zorunda olacaktır. SANDİNİST ÖNCÜ ÇEKİRDEK bütün varlığıyla kurtuluş görevlerini üstlenen, özveriyle, coşkuyla, kararlılıkla FSLN'nin varlığının sürdürülmesi ve geliştirilmesi için yaşamsal enerjiyi veren onun en iyi militan ve savaşçılarından oluşmaktadır.

f. Kitlelerin ve anti-Somozist politik güçlerin hareketinin bugünkü koşulları, Somozizmi devirecek olan halk ayaklanmasının hedefleri için zamanı geldiğinde tüm halkın ŞİDDETİNİ dizginlerinden boşandırmasma olanak verecek olan silahlı ya da silahsız değişik mücadele biçimlerinin birleştirilmesine doğru daha büyük güvenlikle bizleri götürmektedir.

Bugünkü mücadelenin ağırlık merkezi kentsel merkezlerde, ulaşım yollarında, üretim ve ticaret merkezlerinde, Nikaragua'nın Pasifik kıyısı yerleşim merkezlerindedir. Hem Anti-Somozist Özel Girişim hem de emekçiler tarafından gerçekleştirilen ULUSAL GREV; mahallelerdeki, topluluklardaki, küçük köylerdeki, ulaşım yollarındaki, öğrenci merkezlerindeki kitlelerin *başkaldırıları,* barikatları, taş atmaları, yangın çıkarmaları, Somozistlerin kurşuna dizilmesini, kiliselerin, ticaret ve üretim merkezlerinin ele geçirilmesini, ulaşımın felç edilmesini kombine eden ve düşmanın stratejik noktalarına karşı FSLN'nin *esas ve yardımcı güçlerinin* (Sandinist Milis) EZİCİ SALDIRI ile Somozist askerlere sürekli bir tacizi sürdüren SANDİNİST HALK DEVRİMİ Somozizm'i yıkabilecek ve Ulusal Muhafızlar'la Somozizm'in öteki baskı organlarını ezebilecektir.

Dağlarda ve ülkenin öteki yerlerinde oluşturulmuş olan FSLN'nin HAREKETLİ STRATEJİK GÜÇLERİ düşmanın mevzilerine ve anahtar bölgelerine isabetli ve güçlü bir şekilde darbeler indirilmesine olanak verecektir. Daha iyi disipline edilmiş olan Sandinist birliklerden oluşan HAREKETLİ STRATEJİK GÜÇLERe koşut olarak düşmanın hareketini geciktirecek ve FSLN'nin HAREKETLİ STRATEJİK GÜÇLERİnin ezici ve yaygın ilerleyişine olanak verecek olan kuşatma, hücum, yedek kuvvetlerin oluşturulması, şehirlerin anahtar noktalarının ve ulaşım yollarının kontrolu vs. görevleri için *özel müfrezeler* ve *komandoların* yaratılmasını geliştirmek zorundayız. *Sandinist Milisler* düşmanı taciz etme, yedek toplama, ajitasyon, uşakların ve muhbirlerin öldürülmesi, ulaşımın, üretimin, ve ticaretin zorla durdurulması faaliyetlerinin çapını Pasifik kıyısının tümünü genişletmek zorunda olacaktır. Bunun sayesinde ULUSAL MUHAFIZLARI oldukları yerde TUTACAĞIZ. Bu da, SANDİNİST ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN ULUSAL AYAKLANMA GENEL KURMAYI tarafından belirlenen anahtar noktaları kontrol altına almaya ve ilerlemeye olanak verecektir.

Saldırının Ulusal Muhafızlar'ın şehirlerde ve ülkenin diğer yerlerinde stratejik nitelikle elde tuttukları *savunma mevzilerinin* PARÇALANMASI VE TAM KONTROLU başarılana değin *derinlemesine, güçlü ve eş zamanlı* olması gerekecektir. HÜCUM *savunmaya* geçmeksizin SÜREKLİ VE KESİNTİSİZ olmalıdır. SALDIRI ANCAK SANDİNİST ZAFER SAĞLAMLAŞTIRILIP Somozizm'in esas olarak boyun eğmiş ya da

imha olmuş olduğunda DURACAKTIR. SALDIRInın hazırlıklarıyla birlikte kısa bir süre içinde tekrar SALDIRIya geçmemize olanak verecek olan STRATEJİK GERİ ÇEKİLME yapılacak bölgeleri de düşünmek zorundayız. Çünkü zafere ulaşana değin ilerleme ve geri çekilebilmek söz konusudur.

II. BAZI ACİL GÖREVLER

Askeri olanlar

a. Modern ve ilkel silahlardan, avcılıkta kullanılan ve evlerde bulunan silahlardan en yüksek düzeyde yararlanmaya olanak verecek mekanizmaların güçlendirilmesi gerekliliği.

b. Savaş gereçlerinin, nakliye araçlarının ve depolama yerlerinin garanti altına alınması.

c. Depolanan savaş gereçlerinin peryodik bakımı ve revizyonu.

d. Şimdiden itibaren kullanılması gerekecek değişik yerlere silahların dağıtımı. Tüm savaş malzemelerinin bir bölgede yoğunlaştırılmaması.

e. Her silahın mevcuduyla ilgili demirbaş kontrol defterinin tutulması.

f. Her silah için uygun cephanenin hazır bulundurulması.

g. Bozuk ya da kusurlu silahların belirlenmesi.

h. Silahların, taktik malzemelerin, patlayıcıların vs. kullanım durumlarının sürekli kontrolu.

i. Halk arasında «Garand» gibi silahların

toplu eğitiminin yapılması. Çok sayıda Garand'ın elden ele, evden eve dolaşarak halk kesimlerinin kullanılışını öğrenmeleri için tahsis edilmesi.

j. Yolların, köprülerin, yerleşim merkezlerinin, kışlaların krokilerinin çıkarılması. Hazırlanan krokilerdeki bilgilerin günün koşullarına uygunluğunun sağlanması.

k. Şimdiden itibaren her bölgede esas savaş birliklerinin oluşturulması.

l. Şimdiden itibaren kitleler düzeyinde SANDİNİST HALK MİLİSLERİni oluşturacak olan üçerli, onarlı ya da daha fazla sayıda kişiden oluşan birliklerin oluşturulması.

m. Savaş birlikleri için olanaklı yoğunlaşma noktalarının tespit edilmesi.

n. Perez Vega'nm öldürülmesi gibi eylemleri gerçekleştirecek olan özel komandoların sürekli olarak hazır tutulması.

n. Silahların, komandoların ve özel müfrezelerin (esas güçler) nakli ve cepheye sevki; Sandinis Halk Milisleri'nin oluşturulması; istihbarat, kroki, güvenilir evlerin sağlanması; patlayıcıların, mayınların, saatlerin imalatı ve fitillerin, dinamitlerin vs. muhafazası; haberleşme ekipleri (Walky-talky vs.), birkaç günlük silahlı ve silahsız genel taktik vs. okulları için öğretmen ekipleri, örgütlü çalışma ve asker toplama ekipleri, propagandayla, sloganların hazırlanmasıyla, dahili materyallerin dağıtımıyla ilgili ekipler, diğer politik güçlerle ve başka alanlarla, ilişkiyi sürdürmekle görevli ekipler gibi özel görevlere sorumlu ve ekiplerin tayin edilmesi.

p. Sıradan askerlerin ve subayların ailelerine çözülme ve psikolojik terör yaratacak mektupların gönderilmesi.

r. Sürekli olarak sahte bomba, saldırı ihbarlarının yapılması; dükkanlara, yollara vs. bomba süsü verilen toprakla dolu paketlerin bırakılması.

s. Üretime, ticarete, toplumsal yaşama, muhbirlerin evlerine vs. olanaklı olduğunca sürekli sabotajların yapılması.

t. Mahallelerde, yerleşim yerlerinde muhbirlerin ortadan kaldırılması faaliyetinin yürütülmesi. Bunlar, diğerleninin yanısıra, askeri görevlerin gerçekleştirilmesinde dikkate alınması gereken bazı yönlerdir. Özel broşürlerde ayaklanmanın değişik askeri sorunları üzerine daha geniş yönelimler yer alacaktır.

4. KISIM

ZAFER ÜZERİNE ÖZET VE SONUÇLAR: NİHAİ SALDIRININ GELİŞİMİ VE ZAFERİN STRATEJİSİ (*)

(*) Harnecker'in Komutan H. Ortega Saavedra ile Mart ayında Barricada'daki söyleşilerinden alınmıştır.

NİHAİ SALDIRININ GELİŞİMİ

Devrimin komutanı ve savunma bakanı olan yoldaş Humberto Ortega Saavedra, *Barricada*'da 19 Temmuz'da Nikaragua tarihinin akışını değiştirecek olan muzaffer ayaklanmaya yol açan ve öncümüz Sandinist Ulusal Kurtuluş Cephesi tarafından çizilen stratejinin bir parçası olan askeri olayların gelişimini anlattı. Söyledikleri aynı zamanda düşman ordusunun nihai dağılışına değin Somozist askeri diktatörlüğün yenilgisinin sonuçlarını da yansıtmaktadır.

Eylül, zaferin öncelleri

En büyük ve en anlamlı kitlesel karakterini nihai ayaklanma olan Temmuz ayaklanmasıyla ortaya koyan silahlı halk mücadelesinin gelişim sürecini anlamak için askeri ve somut yönlerle ilgili olarak 1978 Eylül'ündeki ulusal çaptaki ayaklanmadan sonra mevcut olan duruma değin geri gitmek gerekir.

FSLN'nin silahlı devrimci stratejisinin Sandino'dan almış olduğumuz ve Nikaragua devrim sürecinin çok özel somut koşulları nedeniyle son yıllarda ayaklanmacı biçimler kazanan silahlı strateji olduğunu söyleyebiliriz. Yani Sandinist

silahlı ayaklanma otuzlu yıllardaki Sandino'nun mücadelesinden Sandinistler tarafından miras alınan silahlı devrimci stratejinin bir parçası ve somut ifadesinden başka bir şey değildir. O sırada zafere ulaşmamış olmasına rağmen Sandinist hareket için bir yenilgi anlamına gelmeyen ve askeri-politik büyük bir başarı olan Eylül 1978 ayaklanmasından sonra, öncümüz, kendini halkımızın o çabasının vermiş olduğu meyveleri toplamaya olduğu gibi ulusal çaptaki o ayaklanmadan çıkan doğrudan deneyimi özümsemeye adadı. Ayaklanmaya kitlesel katılımın sonucu olan bu meyveler askeri ve halkçı deneyimle, Eylül'den sonra halkın, bölge ve Latin Amerika'nın kardeş halklarının daha büyük bir maddi desteğiyle ilgilidir. Bu meyveler öncümüz tarafından silahlı devrimci mücadelenin geliştirilmesi daima gözetilerek ilerdeki seferi hazırlamak için toplandılar. Eylül'ün bir yenilgi olmadığını, bir zafer olduğunu söyledik. Her ne olursa olsun o her başarı gibi olumlu ve olumsuz yönleri olan tarihsel bir başarıydı. O deneyimden zayıflamış olarak değil güçlenmiş olarak çıktık. Çünkü halkımız mücadeleye ısındı; militanlarımız da halkın yanında ilk kez olarak kitlesel karakterde mücadele etmeyi ve silahlı mücadele içinde doğrudan büyük kitleleri yönetmeyi öğrenerek mücadeleye ısındı. Diktatörlüğe taktik-operasyon kapasitesi ve moral bakımından darbeler indirdik. Çünkü düşman ayaklanan kitleyi yöneten grupları yok edemedi.

Büyük bir soykırım oldu. Ama askeri üsler, temel askeri yapılar Eylül'den sonra hemen hemen eskisi gibi kaldı ve düşmandan silah ele geçirildi.

Tüm bunları Eylül 78'deki ayaklanmadan sonra bir yıl geçmeden Sandinizmin zaferinin ve Eylül ayaklanmasından çok daha büyük bir ayaklanmanın öylesine hızlı bir şekilde nasıl gerçekleştirildiğinin anlaşılmasına yardımcı olur diye anlatıyorum.

Bu demektir ki, FSLN'nin altmışlı yıllardaki kuruluşundan beri gerçekleştire geldiği askeri ve politik çalışmanın tümü Eylül ayaklanmasıyla kendini yeniden canlanmış ve güçlenmiş olarak buldu ve bu durum ilerde yani bu yılın Temmuz ayında gelişecek olan ve zaferi belirleyen ayaklanmayı başlatacak olan koşulların ortaya çıkmasına olanak verdi.

Somut planda Eylül ayaklanmasından bir ay sonra örgütsel, lojistik, askeri, propagantif görevlerin hazırlanması, politik ittifakların yapılması, tiranlığa karşı hem harici hem dahili olarak DMS'nin en yüksek düzeyde tecrit edilmesi için ulusun birliğinin, halkın birliğinin ve ulusun tüm kesimlerinin birliğinin sağlanmasına çalışılması emri verildi. Yani Eylül'den bir ay sonra öncü tarafından daha kararlı örgütlenen ve yönetilen yeni bir ayaklanmanın hazırlanması yönelimi vardı.

Eylül'de Esteli'de ayaklanan gerilla birliklerinin Eylül'den sonra o şehirden birkaç kilometre uzakta ormanlık bölgelerde yeniden örgütlenerek ve Somozist muhafızların silahlı birliklerimize karşı giriştiği ve yalnızca Somozizmin halkımız üzerinde gündelik işlerinden biri olan soy kırımı artırmaya hizmet eden askeri manevra ve kampanyalarını püskürterek nasıl var-

lığını koruduklarını biliyoruz. Bu kanlı kampanyalar, aynı zamanda, Somozizmin içerdekinin yanısıra dışarda da zaten bozuk olan imajının daha da bozulmasına katkıda bulunmuştu.

Büyük saldırının hazırlıkları

O sırada, Carlos Fonseca Kuzey Cephesi'ndeki ve Atlantik Kıyısı'na doğru uzanan merkez kuzeydeki Pablo Ubeda Cephesi'ndeki değişik gerilla birlikleri, diktatörlük üzerinde zaferi sağlamanın misyonu olan eşikteki silahlı saldırıyı hazırlamaya yönelik bir faaliyet sürdürürler. Kuzeyin o bölgeleri kollar, müfrezeler ve takımlar halindeki bu silahlı birliklerin sürekli varlığının daha açık bir biçimde kendini gösterdikleri yerlerdir.

İç Cephe diye isimlendirdiğimiz kesimde, Eylül'den sonra, şehirlerde ve yollarda devriyeler halinde hareket etmekte olan düşmana darbeler indiren, sürekli ve çevik eylemlerle psikolojik ve moral olarak yıpratmayı temel alan bir askeri çizgiye bağlı olarak yükselen bir faaliyet sürdürüldü. Amaç belirttiğimiz gibi, düşman güçlerini yıpratmak ve aynı zamanda FSLN'nin Chinandega, Leon, Managua, Masaya, Granada ve Rivas şehirlerini içine alan tüm İç Cephe'de faaliyet yürüttüğü askeri birlikleri hazırlamaktı. Askeri bakış açısından şehirlerde Sandinist askeri birliklerin sürekli bir faaliyeti vardı. Buna koşut olarak yükselen bir biçimde, gündelik olarak Somozist muhafızların taktik ve operasyon kapasitesinin yanısıra moral olarak da yıpratılmasına katılan kitlelerin faaliyeti sürer. Onlar Nikaragua'nın Pasifik kıyı şeridinin tümünde

kalabalık ve güçlü bir düşmana karşı koyuyorlardı. Bu durum düşmanm şehirlerdeki Sandinist Cephe'nin deyim yerindeyse düzenli askeri birliklerini tespit edebilme kapasitesini zayıflatıyordu. Aynı zamanda düşman güçleri gün be gün örgütlenen ve aktif bir biçimde bu yıpratma, taciz, kurşuna dizme, araba lastiği yakma gibi değişik faaliyetlere katılarak moralin yükseltilmesi çalışmasına katkıda bulunan halka daha etkili darbeler indiremiyordu. Kahraman Monimbo yerlilerinin Nikaragua silahlı mücadelesine kazandırdıkları meşhur temas bombalarının (bombas de contacto) her günkü sürekli ve kitlesel kullanımı düşmanı dehşete düşürüyordu.

Tek bir yumruk gibi ordu ve kitleler

Böylece askeri düzen içinde iki tip faaliyet birleştirilir: Sandinist Cephe'nin askeri birliklerinin daha planlı ve daha üst düzeydeki faaliyeti ve kitlelerin temas bombalarıyla, av tüfekleriyle, 22'liklerle, kırmalarla ve taşlarla amansız bir taciz kampanyası halinde sürekli faaliyeti. Gençlerimiz, kadınlarımız, çocuklarımız, ihtiyarlarımız böyle savaştılar.

Önceki söylenene ek olarak Ulusal Yurtsever Cephe'nin yardımıyla politik seferberlik durumu vardı. Bu yurtsever cephe içersinde Sandinist aktivislerin ve devrimci aktivistlerin özveri ve yiğitlik örneği vererek gerçek bir öncü rolü oynadıkları ve Birleşik Halk Hareketi tarafından gerçekleştirilen kitlelerin seferber edilmesine olanak veren faaliyet göze çarpar. Aynı zamanda Somozizm, Sandinizm etrafında ortak bir yapı oluşturmakta olan burjuvazinin demokratik

kesimlerinin katılımıyla daha da tecrit oluyordu. Kendi bağlamında, büyük ulusal birliğin unsurları olan Nikaragualı yurtsever, demokrat, devrimci kesimlerin tümünün bu faaliyeti tüm dünya halklarının özellikle de ilerici, demokrat, burjuva kesim ve hükümetlerinin de dahil olduğu Latin Amerika halklarının sınırsız desteğini kazanmamıza olanak verdi. Yani o Sandinizmin birliği, devrimcilerin birliği, tüm ulusun birliğiydi ki bu da diktatörlüğü tecrit etmede tüm halkın birliğine olanak verdi. Bu durum devrimci öncünün yükselen silahlı faaliyeti ile birlikte gerçekleşiyordu.

Askeri plana geri döndüğümüzde, Ocak'tan itibaren Nisan'daki kutsal hafta dönemine değin bu yılın ilk aylarında Somozist sistemin çelişkilerinin keskinleştiği, Somozizme oldukça büyük bir etki yapan ve özellikle o kutsal haftada Esteli'nin alınışı ile Sandinizmin silahlı faaliyetinin güçlendirilmesiyle çakışan Cordoba'nın devalüe edilmesiyle ekonomik sorunların derinleştiği bir durumla karşılaşıyoruz. Bu anda, düşmanın yenilgisi için gereken düzeyde olmamasına rağmen Sandinizmin askeri yapıları aşağı yukarı önemli bir gelişim düzeyine ulaşmıştı. Esteli'nin alınışı Eylül'den beri gerçekleşen birikimi sınadı ve askeri bakış açısından Somozizme moral ve taktik-operasyon kapasitesi bakımından yeni, güçlü bir darbe indirdi. Somozist muhafızların Esteli'ye onca yüklenmesine rağmen şehre girip, kitleleri ayaklandıran ve sonra Esteli civarındaki ormanlık bölgelere değin yenilgi almadan çekinilen Sandinist silahlı birlikleri ezemediğini herkes çok iyi bilir.

Savaş cepheleri savaşın sıcağında hazırlanır.

O aylarda askeri çerçeve ve ülkedeki operasyon sahası tam olarak kararlaştırılmıştı. Diğer taraftan Rigoberto Lopez Pérez Batı Cephesi'ndeki askeri yapıları güçlendirmek için hummalı bir şekilde çalışılmaktaydı. Aynı zamanda başında komutan Eden Pastaro'nun olduğu Benjamin Zeledon Güney Cephesi diye bilinmekte olan cephenin bulunduğu Nikaragua'nın Kosta Rika sınırındaki güney bölgesinde gerçekleştirilen taciz faaliyetini güçlendirmek için yoğun bir çalışma yürütülmektedir. Masaya, Granada ve Carazo'nun yanısıra nüfus ve genişlik bakımından büyüklüğü nedeniyle her zaman ayrı bir cephe olarak gözönüne alınan başkent Managua'yı içine alan Cephe'nin de dahil olduğu mücadele cephelerinin sınırları daha iyi belirlenmeye başlar. O sıralarda savaşın sıcağında kurulan değişik cepheler görmekteyiz. Aynı zamanda Chontales'de, daha sonra nihai saldırı boyunca o bölgede faaliyet gösterecek olan ve Roberto Huembes Cephesi olarak bilinen gerilla cephesinin kurulması doğrultusunda komutan Luis Carrion tarafından yönetilen çabalara rastlıyoruz. Atlantik Kıyısı'ndaki maden bölgesinde de başında komutan Henry Ruiz ve Rene Vivas'ın olduğu Pablo Ubeda Cephesi'nin silahlı birliklerinin güçlendirilmesine yönelik çabalar sarfediliyordu.

Eylül'den sonra dolambaçlı olarak tüm saldırıyı başlatan ama Temmuz zaferine değin en önemli askeri olayın Carlos Fonseca Kuzey Cep-

hesi'nde bu senenin Mart ayında El Jicaro'nun alınışıyla gerçekleşen faaliyetin olduğunu söyleyebiliriz. Bu operasyona kahraman halk önderimiz, kahraman askeri stratejist ve savaşçı German Pomares komuta etti. Orası Somozizm üzerindeki zafere olanak verecek olan nihai saldırının zincirlerinden boşandığı yerdir.

El Jicaro bölgesindeki bu askeri faaliyetten sonra Nueva Segovia'nın diğer kesimlerinde Murra'da, La Mia'da ve diğer bölgelerde en yüksek ifadesini Mart ile Nisan aylarında bulan başka faaliyetler gerçekleştirildi. O askeri eylemlerin Nueva Segovia bölgesinde kutsal haftada Esteli'nin alınışıyla gelişen komutan Pomares'in faaliyetine destek olma fonksiyonu vardı ve komutan Francisco Rivera *(Ruben)*, daha çok *13* diye bilinen Julio Ramos ve bugün hâlâ sağ olan diğer yoldaşlar tarafından komuta edildiler. Esteli'nin almışı örgütümüzün sahip olduğu silahlı cephelerin geri kalanlarında gerçekleştirile gelen hazırlıkları hızlandırdı.

Muhafızların Esteli'ye koydukları kuşatmanın belirleyici anında yoldaşlar üzerindeki askeri baskıyı kaldırmak ve onların düşman tarafından mağlup edilmelerine engel olmak için diğer cephelerde baskı eylemlerini gerçekleştirme zorunluluğu görüldü.

Kompleks bir mücadele zinciri

Aynı şekilde Esteli'deki yoldaşlar, yoldaş Pomares'in üzerindeki baskının kaldırılması, onun tecrit edilmesi ve ezilmesini engellemek için o eylemi gerçekleştirdiler. Bu durum içinde bulun-

duğumuz büyük güçlükler ve sınırlamaların ortasında tüm güçlerimizi, insani ve maddi kaynaklarımızı o ihtimal karşısında hazırlanmak için seferber etmemize neden oldu. Bununla birlikte savaşçılarımızın yeteneği, cesareti, ustalığı, öyleydi ki çok büyük sorunlar olmaksızın geri çekilebildiler ve böylece o anda belki de o sıralar bir zafere ulaşamayacak olan daha genel bir saldırıya geçmekten sakınılmış olundu.

Ama aynı zamanda atılan bir dizi adımın durdurulamadığı ve onları sonuna değin götürmenin zorunlu olduğu da kesindir. O adımların en büyüğü Rio San Juan bölgesinde silahlı bir faaliyet oluşturmak için Nueva Guinea gerillası diye bilinen Jacinto Hernandez Kolu tarafından yürütülen çabadır. O kolun komutanları olan kahraman yoldaşlar Oscar Benavides, İvan Montenegro ve Adolfo Garcia kolu oluşturan toplam 128 savaşçıdan yüz tanesi ile birlikte öldüler. O askeri eylem Nisan ayında Esteli'yi alan yoldaşlar üzerindeki baskıyı kaldırmaya ve Nueva Guinea bölgesindeki askeri kapasiteyi artırmaya çalışıyordu. O kolun faaliyeti Carlos Fonseca Kuzey Cephesi, Nueva Guinea ve Esteli bölgelerinde konula gelinen belirli çaptaki silahlı eylemleri tamamlayacaktı. Ancak bu pratik olarak Esteli'deki Sandinist güçlerin geri çekildiği sırada gerçekleşti ve bu yüzden en seçkin birliklerinin içinde olduğu 1500'den fazla Ulusal Muhafız'ı düşmanın bu yoldaşlarımızın üzerinde yoğunlaştırmasına olanak verdi.

Nueva Guinea gerillasının yol açtığı bu etkiyle bir süreklilik aramak ve bu askeri itkiyi aynı zamanda ve kapasitede ulusal çapta askeri

eylemleri yavaş yavaş belirleyecek olan diğer cephelerin itkileriyle birleştirmek söz konusu oldu. Yani bir cephedeki çabalar o ana kadar olduğu gibi diğer cephelerde bir süreklilik yanıtı bulduğu zaman zayıf düşmezdi. Böylece Penas Blancas, Sapoa, ve Rivas kıstağının diğer kesimleri gibi karşılıklı yerlere ve Rivas kıstağına, El Naranjo bölgesine ve Rivas şehrine akınlar yapmak için acil ve hızlandırılmış hazırlıklar yapıldı.

Nueva Guinea Kolu faaliyette olduğunda Güney Cephesi'nde 300 civarında insan kıstakta saldırıyı başlatmak amacıyla El Naranjo kesimlerine doğru ilerler. Düşmanın şiddetli baskısı yüzünden Nueva Guinea Kolu kendini bir dağılma ve parçalanma süreci içinde bulduğu zaman o hazırlıkların ve Nueva Guinea Kolu ile stratejik çabaların koordine edilmesi görevi gerçekleşiyordu.

Koşut olarak Jinotega bölgesinde German Pomares ve gerilla komutanı Javier Carrion tarafından komuta edilen güçler Nueva Guinea'nın askeri itkisine bütünleşmeye ve Muhafızları dağıtmaya çabalayarak Jinotega şehrinde üslenen Somozist muhafızlara karşı hücuma geçerler. Ama Jacinto Hernandez dağınık bir durumdaydı ve düşman o şehir üzerinde güçlerini yoğunlaştırmak için manevra kapasitesine sahipti.

Jinotega'yı alan Oscar Turcios Kolu'ndan yoldaşlar bunun üzerine civar bölgelere çekilirler ve bu askeri manevrada komutan German Pomares kahramanca ölür.

Güney Cephesi'nin rolü

Düşmanı dağıtmak ve operasyonel kapasitesini elinden alacak geniş bir askeri hareket alanı elde etmek için değişik cephelerin askeri manevra ve hareketlerini koordine etme kompleks görevinin gerçekleştirilmesine çalışıldığı bu güç bağlamda Güney Cephesi'nin El Naranjo, Rivas şehri ve kıstağın Penas Blancas, Cardenas gibi diğer kesimlerine saldırısı gerçekleşir. Ama bu saldırı da Jinotega'daki güçler geri çekildiğinde yapılır. Bunun üzerine kıstaktaki o saldırının bir koordinasyonunun olması ve ulusal ayaklanmanın patlak vermesine olanak vermesi için mümkün olan en büyük çabanın sarfedilmesi zorunlu oldu. Böyle olmazsa Sandinist silahlı hareket şüphesiz ezici olsa da bir diğerinden tecrit olan eylemlerde gücünü zayıflatabilirdi. El Naranjo'ya yapılan saldırının kökeninde, Mayıs'ın sonları ve Haziran başlarında Sandinist Cephe'nin Yönetimi ulusal düzeyde nihai ayaklanmanm başlatılması için askeri ve politik görevleri yönlendirir.

Naranjo'da verilen mücadeleden sonra Rigoberto Lopez Perez Cephesi'nde ayaklanma karakteriyle askeri faaliyete devam edilmesi gerektiği emredilir.

Chinandega'da üslenmiş güçler Leon şehrinde üslenmiş Sandinizmin güçlerinden bir gün önce hücumlara başlayacaktı. Bu sayede düşmanın güçleri en uzak kesimlere doğru yer değiştirecekti.

Bu gerçekleştirilir gerçekleştirilmez Masaya, Granada ve Carazo'daki Sandinist güçlerin bu bölgelerdeki tüm yerleşim birimlerindeki ulaşım

yollarına, küçük komando birliklerine saldırarak ayaklanmayı başlatması gerekeceği öngörüldü. Esas lojistik dağıtım kaynağı Managua'da olan ve Rivas şehrindeki bir komandoda Alesio Gutierrez'in de bulunduğu Sapao ve Cibalsa bölgelerinde yerleştirilmiş olan Somoza'nın meşhur sadık uşağı komutan Bravo tarafından komuta edilen Muhafızların esas güçlerine karayoluyla ikmal yapan düşmanın ulaşım ağını karadan kesmeye çalıştık.

Başlangıçtaki plan

Carazo, Masaya ve Granada cephesinde başlatılması gereken bu faaliyet bir taraftan aslında gerçekleşmekte olduğu gibi halkı ayaklandırmaya ve aynı zamanda Güney Cephesi'ndeki düşmanın seçkin güçlerini tecrit etmeyi ve ikmali kesmeyi amaçlıyordu. Daha sonra en yüksek noktasında Carlos Fonseca Kuzey Cephesi'ndeki faaliyet ve sonra Managua üzerine yürümek için Matagalpa, Esteli, Boaca bölgelerine doğru Pablo Ubeda Cephesi güçlerinin baskısı gerekecekti. Hazırlanan ve gerilla komutanı Joaquin Cuadra tarafından yönetilen İç Cephe'nin Genel Kurmayına teslim edilen plan böyleydi.

Durum bu şekilde ama zamanla öngörülenden daha hızlı bir biçimde gelişmeye başladı. Radyo Sandino ulusal çapta genel grev ve ayaklanma için kitlelerin ruh halini hazırlamaya katkısı olan halkın seferberliği ve ajitasyonu için temel unsurlardan birini sağladı. Bu anlamda hayati diyebileceğimiz bir rol oynadı. Üstelik kitlelerin ve askeri birliklerin bir seri faaliyetinin koordine edilmesine de yardımcı oldu.

Managua'nın kahraman direnişi ve nihai ilerleyiş

Plana göre Managua ayaklanılacak olan en son yer olacaktı. Bununla beraber ayaklanma orada genel grev çağrısıyla hemen hemen koşut olarak patlak verdi. 17 günlük direniş ve ayaklanma saldırısından sonra Masaya'ya doğru geri çekilme Sandinistler tarafından gerçekleştirilen büyük bir askeri manevraydı. Managua'daki halkın aktif direnişi, düşmanı felç eden ve Sandinist güçlerin yeniden güç toplayacağı, yeni planlar hazırlayacağı, Masaya ve Carazo'daki güçlerle koordineli bir şekilde Jinotega'nın, Granada'nın ve o bölgelerin tüm yerleşim birimlerinin alınmasıyla zirveye ulaşacak olan değişik saldırıları başlatacakları Masaya'ya doğru Sandinist güçlerin yer değiştirmesine olanak veren çok büyük bir saldırı ruhuyla karakterize oldu. Bu durum Masaya'daki Ulusal Muhafızların dağıtılmasına ve bizlerin zafer günlerinde başkent Managua'da daha çok kaynak ve araçlı varlığımıza yol açtı.

Aynı zamanda Kuzey Cephesi güçleri son zafer anına değin Matagalpa ve Esteli'de kahraman çarpışmalar yürüttü. Bu güçler Chontales'tekilerle Boaca bölgesinde birleştiler ve beraberce Las Mercedes havalanına saldırı yapan ve böylece başkentin bu kesiminde kontrolu eline alan sağlam ve büyük kollar oluşturdular. Aynı zamanda Rigoberto Lopez Pérez Batı Cephesi, askeri manevra, taciz, ve kuşatmayı ustaca birleştirerek sonunda düşmana tam olarak hakim olan ve Managua'ya çıkan ciddi olarak örgütlenmiş

düzenli kollar halindeki ilk güç olana değin Leon'daki düşmana mevzi mevzi boyun eğdirdi.

Geri kalan askeri faaliyet Kuzey Cephesi'nde, Somotillo bölgesinde, Batı'da ve Ocatal'da gerçekleştirildi. Genel olarak son günlerde gerçekleşen ve Somozist muhafızların yenilgisini olanaklı kılan askeri harekat buydu.

Sonun başlangıcı

Bir haftadan daha uzun bir süre boyunca yoldaşlarımızın hakim olduğu tepelere karşı hava, deniz ve kara araçlarından yararlanarak saldıran düşmanla şiddetli çarpışmaların olduğu El Naranjo'daki Güney Cephesi'ndeki güçlerimizi Muhafızların yenilgiye uğratamayacağı ortaya çıkmasından sonra Somozizmin artık saldırımızı ezmekten aciz olduğunu söyleyebilirim. Bu, Sandinizm tarafından ilan edilen ulusal çaptaki greve ve 4 Temmuz'dan beri olan tüm duruma verilen yanıtla birlikte düşmanın askeri olarak kaybettiğini, değişik yerlerde olduğu yere çakıldığını ve savaşı askeri olarak yönetme kapasitesinde olmadığını bize göstermektedir. Mesele ayaklanmanın en son günlerinde olduğu gibi kuşatmadan son hücuma geçmek için tüm güçlerin başkent üzerine uyguladığı stratejik kuşatmayı derinleştirmek, bu kuşatmayı olgunlaştırmak, kolları daha çok olgunlaştırmak ve daha iyi silahlandırmaktan başka bir şey değildi. Kuşatma ve düşmanın direnişi arasındaki mevcut stratejik denge Managua'ya ilk giren batı güçlerinin, Carazo ve Masaya'ya doğru yer değiştirmiş olan ve oradaki güçlerle birlikte baş-

kente hücum eden Managua'daki güçlerin ve Boaca'nın bir kesiminde birleşen ve Managua'ya ilerleyen Matagalpa, Estelli ve Chontales'deki güçlerin yani kuzeyin güçlerinin başkente son bastırışı ve hücumuyla tümden parçalandı. Atlantik Kıyısı'ndaki geriye kalan güçler madenlere, Puerto Cabezas'a ve o bölgenin diğer kesimlerine hakim oldular.

Kitleler ve öncüsü: zafer için birleşme

Bu anlatı çok genel bir biçimde ve büyük boşluklarla oldu. Çünkü bu deneyimin askeri saldırının gelişimi hakkında söyleyebildiklerimizle ilgili olan kısmının daha fazla analiz edilmesi gerekmektedir. Bitirirken, silahlı mücadelenin esas yükünü halkımızın taşıdığını, öncümüzün şehirlerde, kırlarda ve dağlarda oluşturmuş olduğu askeri birliklerin diktatörlüğe karşı kitlelerin ayaklanma ve devirme kararı ve kapasitesine dayanan stratejisinin geliştirilmesi için bir araçtan başka bir şey olmadıklarını, yani askeri aracın kitle hareketinin zaferi elde etmesine olanak verdiğini tekrar etmek zorundayız. Diyebiliriz ki kitleler Monimbo ayaklanmasından, Doktor Pedro Jaquin Chamorro'nun öldürülmesinin kökeninde yattığı halk çarpışmalarından, 1977'de askeri kışlalara yapılan saldırılardan sonra sürekli olarak ayaklanma durumundaydı; ama kendilerine askeri ve politik öncülük sunacak olan sağlam bir yönetim aygıtına ihtiyaçları vardı. Öncünün askeri güçleri tarafından gerçekleştirilen silahlı mücadele, kendi payına, kitlelerin ayaklanma eylemi olmasaydı zafere ula-

şamazdı. Haklı bir dava tarafından doğru bir biçimde motive ve kanalize edilen o birleşim Nikaragua halkına zaferi sağladı.

———ooOoo———

ayaklanma üstüne

Halen Nikaragua Genel Kurmay Başkanlığı görevini sürdüren Humberto Ortega Saavedra kitabını şöyle değerlendiriyor: "Bu çalışma Nikaragua halkının kesin kurtuluş mücadelesine ilişkin yapılan çeşitli analizlerin son ürünüdür. Bu yazılar mücadeleyi daha iyi bir biçimde yürütmek için politik-askeri stratejik araçlar potasına katkıda bulunmak amacıyla kaleme alındılar; yazar ya da aydın kaygılarıyla değil.
Bu metinlerin temel fikirlerini doğrudan en büyük liderimiz CARLOS FONSECA'nın devrimci eylem ve düşüncesinden aldığımı vurgulamak doğru olur ve bu benim için bir şereftir. Bizi 19 Temmuz 1979'da Sandinist zafere götüren silahlı devrimci stratejinin oluşturulmasında esas övgüye layik olan kişi de odur."

HUMBERTO ORTEGA SAAVEDRA

belge yayınları

4 00